

LOSSE NUMMERS 15 CENT
OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

GROOT

VRIJDAG 2 SEPTEMBER 1932
10^E JAARGANG N^O 25

ROTTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: STATIONSWEG 24, ROTTERDAM — TELEF. INTERC. 50540 — GIRONUMMER 101981

VROOLIJKE TWEELINGEN

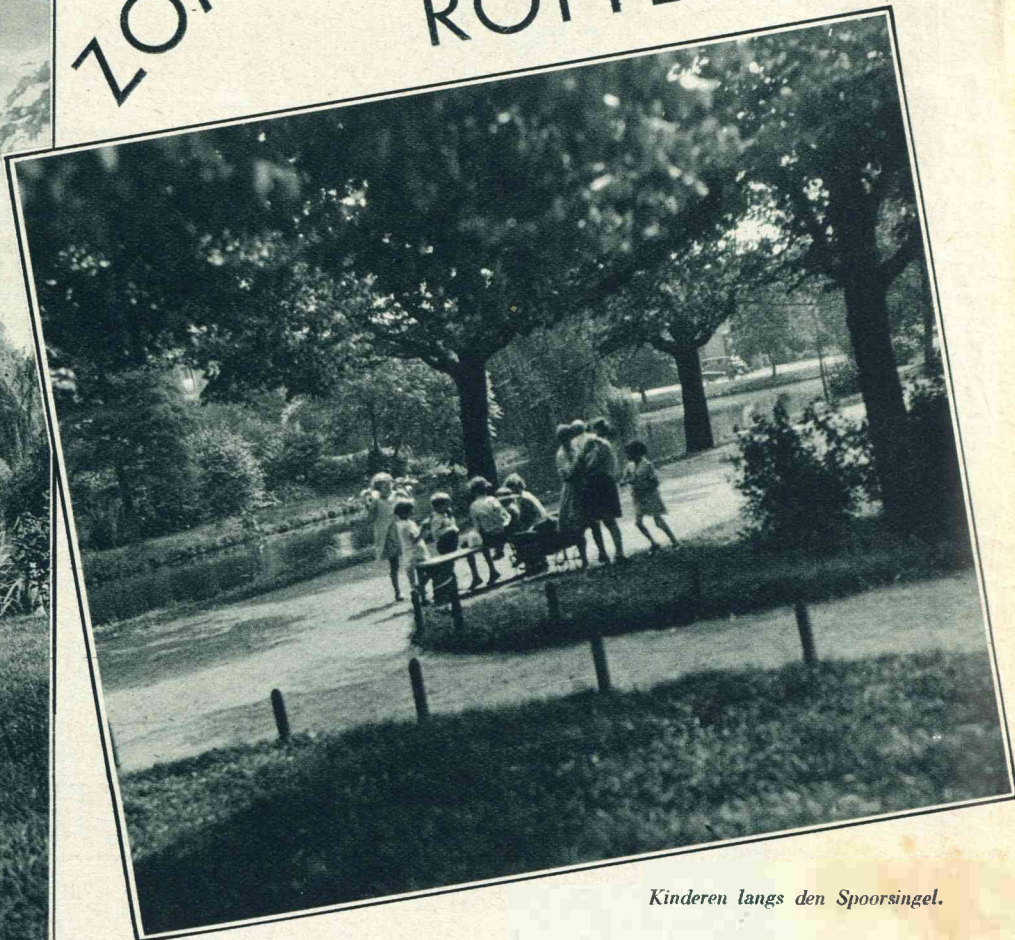

De Schiedamsche singel; een idyllisch plekje in 't hartje der stad.

ZOMERSCHE SINGELS TE ROTTERDAM

← Een der mooiste Rotterdamse singels is de „Provenier.” — De toren in het groen.

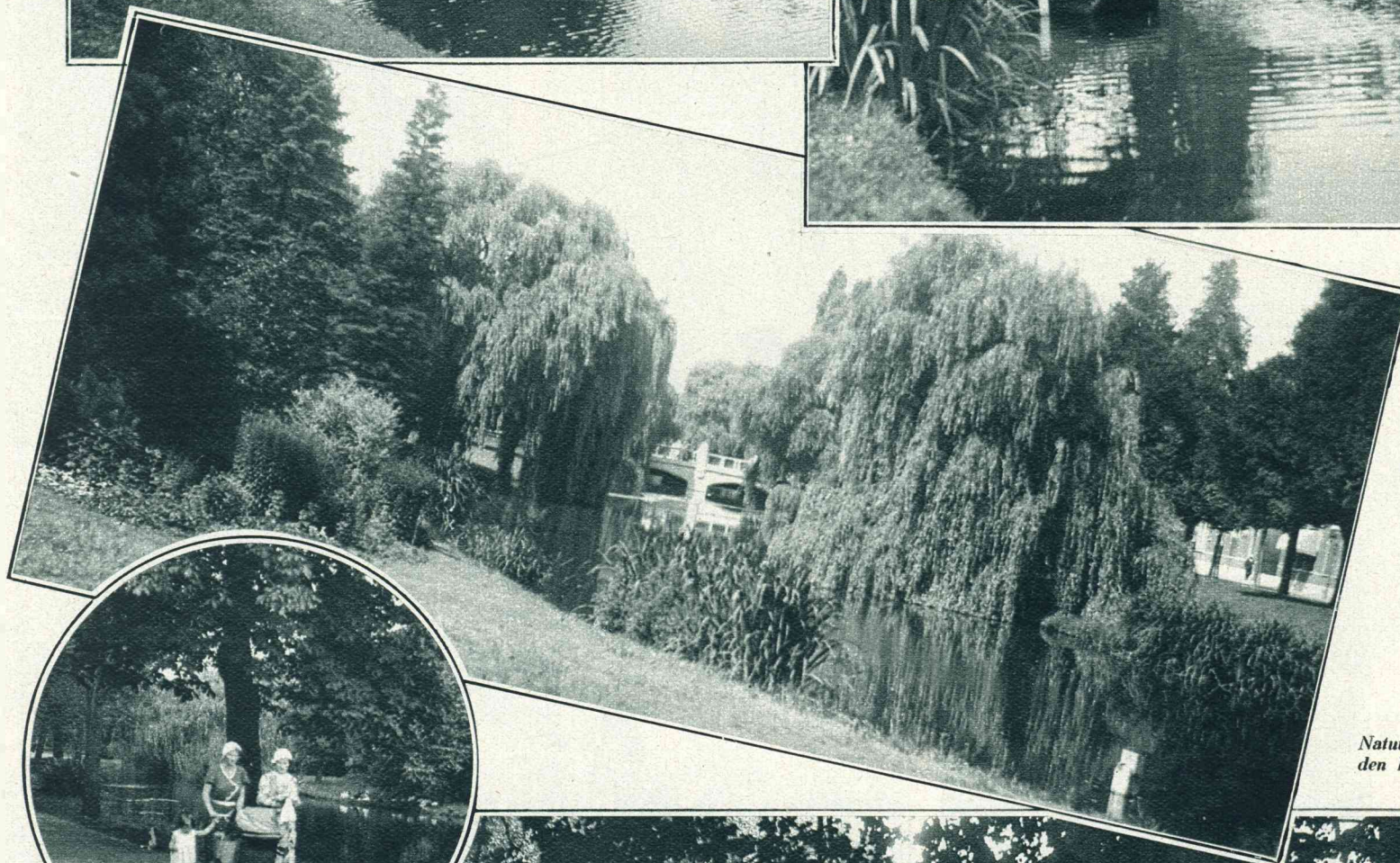

Kinderen langs den Spoorsingel.

Reusachtige treurnilg
aan den Noordsingel.

De brug uit het sprookje!
(Proveniersingel)

beschermende schaduw
bij de warme zonnestralen.
Wij bieden onzen lezers
hierbij de beelden van
enkele Rotterdamsche sin-
gels, die zich als andere
„gordels van smaragd”
slingeren om de drukke
stadsdeelen met het bezige,
prozaïsche leven. Rotter-
dam, houd uwe singels
in eere. Een beetje poëzie
in het dorre bestaan,
dat bovendien voor niets
is te bekomen, blijft ons
steeds aangenaam.

d. H.

Natuurlijke prachten aan
den Heemraadsingel.

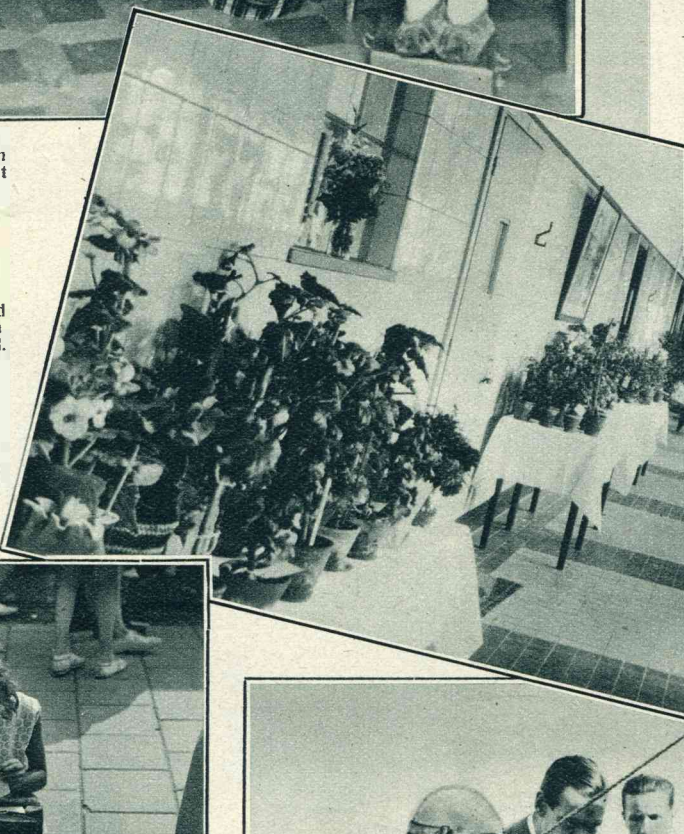
Men mag het wel op prijs stellen, indien een stad mooie singels bezit. Het fraaist zijn deze ongetwijfeld in den vollen zomer. Dan is er de weelderige bladerenbloei der zomersche boomen langs het stille en zilveren water en op de groene gazons lachen de kleurige bloemperkjes. Geld behoeft men niet te hebben om al die prachten te genieten. De singels zijn immers een algemeen bezit en als men geen vandalisme pleegt, mag men er toeven zoo lang en zoo dikwijls als men maar wil! Iedereen is welkom langs onze singels, waar een frische atmosfeer is en genoeg

Zonnelicht en bladerentooi
aan den Westersingel.

De dichter-zanger Speenhoff trad deze dagen met succes op voor de verpleegden van het Rusthuis „Suzanna" aan de Schiekade.

In de O.L.-school (op Frankendaal) werd een planten-tentoonstelling gehouden waarvoor veel belangstelling bestond.

Hoe men in de St. Mariastraat aan 't versieren was voor 't Koninginnefeest.

ROTTERDAMSche REVUE

WEER THUIS!

We zijn weer terug van vacantie,
We zijn weer terug in de stad,
We zijn weer terug en we zuchten:
Dat hebben we óók meer gehad!
We danken nog even aan 't nietsdoen,
Aan zalige vrijheid en vreugd,
Aan visschen en fietsen en reizen.
Aan alle vacantieneuwt,
Je denkt aan de zee en aan bosschen,
Aan bergen, gevaarlijk en steil,
Aan roeien en zeilen en zwemmen,
Je denkt aan de ziekte van Weil.
Je denkt nog eens aan het kampeeren
In tenten of — in een hotel,
Aan 't bruinbakkend baden in badpak,
Aan 't pijnlijk gebladderde vel.
We hebben weer lucht in de longen,
De zenuwen zijn weer gestaald,
We zijn weer terug van vacantie
En alles is eerlijk betaald!
Je voelt je dan in eigen huisje
Zoo lekkertjes op je gemak,
Je stoel en je haard en je vensters,
Je heerlijk vertrouwd eigen dak!
Je zit in je eigen oud jasje,
Je eet, wat je vrouw heeft gekookt,
Je leest weer genoeglijk je kranje
Ternwijl je een pijp erbij rookt,
Je draagt weer je oude pantoffels,
Je smult van een broodje met ham...
Het blijft het gezelligste plekje:
Je knus-ouwe stad Rotterdam!
D. J. W.

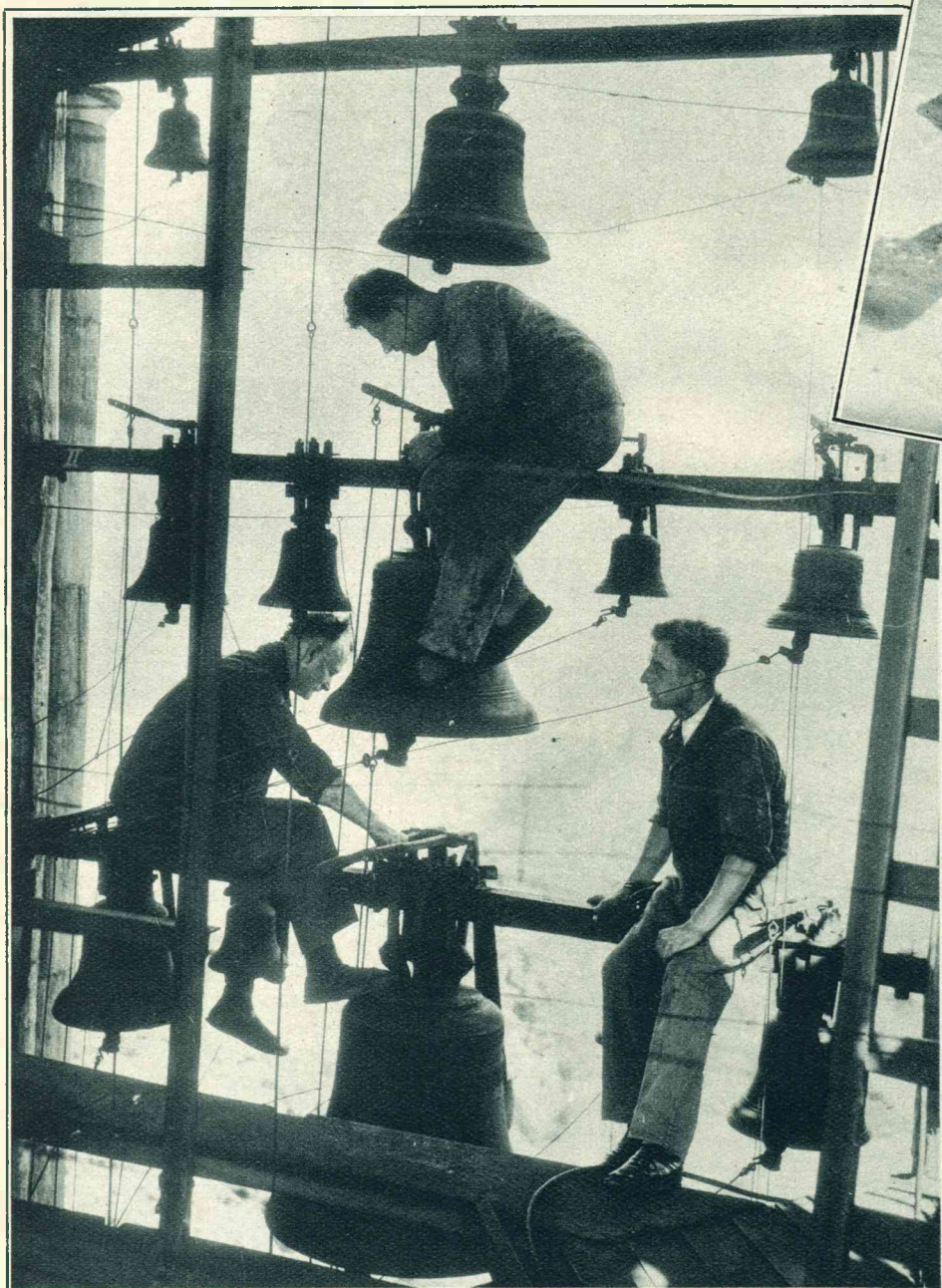
Ansichten schrijven!

De biljetten der vliegeniers van de rondvlucht worden op „Waalhaven" afgestempeld.

Deelnemende „vogels" aan de Europeesche rondvlucht rusten even op „Waalhaven".

De beroemde Olympiade-zwemster Helene Madison wordt in 't water, door een andere zwemster, hartelijk geluk gewenst na haar succes.

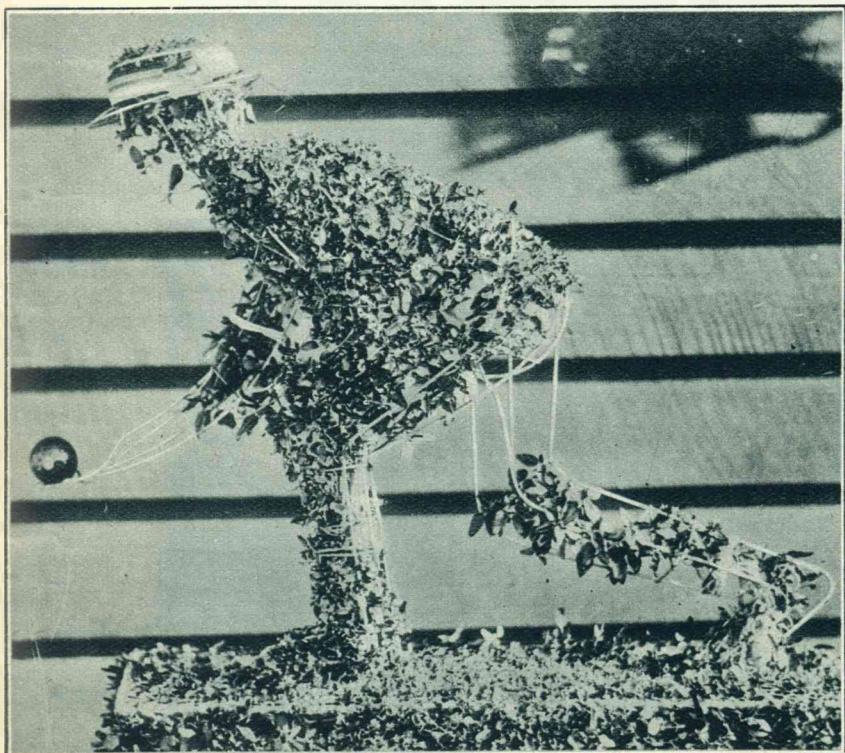

Het beroemde klokken-spel van de kerk te Potsdam wordt door des kundigen flink nagezien

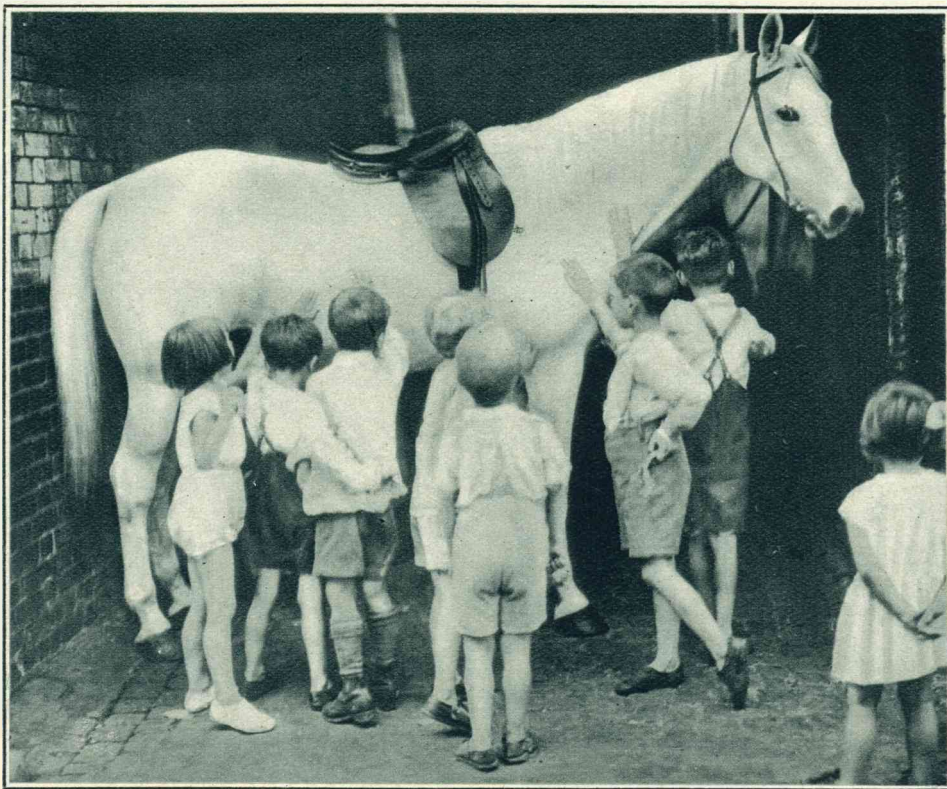
Safety first! — Nu het oesterseizoen weer begint, worden enkele der eerste exemplaren medisch onderzocht door prof. Eyre, in zijn laboratorium te Londen.

Uit alle Landen

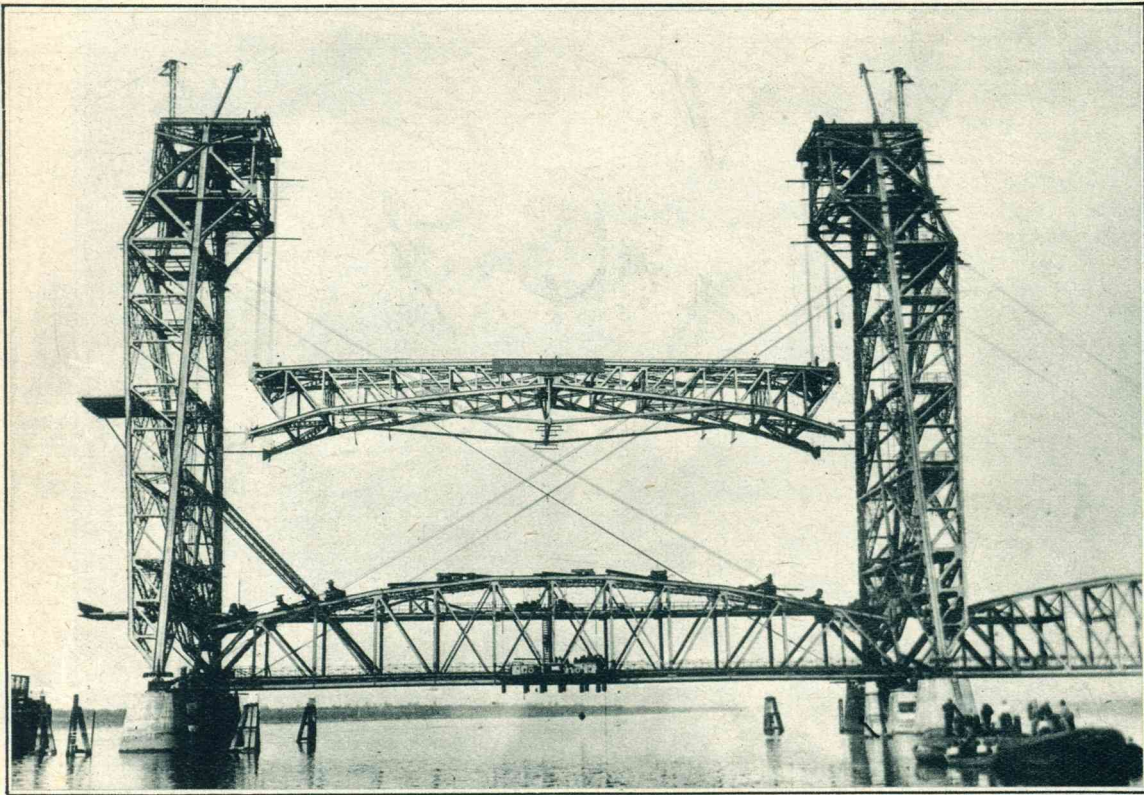
In Brisbane werd een zeer origineel „standbeeld" opgesteld van een kegelaar. De figuur, die juist een bal werpt, is van ijzerdraad gemaakt en is begroeid met klimop.

Het is wel vriendelijk, wat deze Londensche kindertjes doen, maar een weinig gevaarlijk. Die mooie schimmel laat de liefkoozingen echter kalm toe.

Er was markt te Delft

De bruggenbouw te Barendrecht. — Men is Zondag jl. nog niet gereed gekomen met het hijschen van den zwaren „boog“, doordat een der lieren onklaar raakte. Zondag gaat men verder.

gewonden en naar mijn meening nu eens terecht, want had zij gelezen, er weer zooveel groenten vernietigd, een groote partij tomaten, snijboonen en appels, die met vitriool werden overgoten. En kan dat nou misschien erg dom van me zijn, maar ik vind het verschrikkelijk. Onlangs las ik ook, dat de koeien met bloemkoolen gevoerd worden. Moet je de stakkers van kinderen in de achterbuurten zien met d'r bleeke snuitjes. Nee, het mag dan erg zakelijk zijn, maar voor mijn gevoel is er iets erg onnatuurlijks in, iets dat sterk tegen je gevoel indruischt. En heb ik al vaak gedacht, of er nu niet een middel te bedenken om die overbodige groenten voor liefdadigheid te gebruiken, zonder dat de handel er dan zoo erg door benadeeld wordt.

Woensdag — Tante Agaath ontmoet en was dezelfde in strandpyama op weg naar den Wilgenplas, dus als het warm blijft, voorzie ik in onze brave stad een levendig strand-tooneel. En klaagde zij steen en been — volgens mij ook terecht — over de ellende van al dat afsteken van voetzoekers en zevenklappers en hoe die rommel meer heet, waarmee de brave burgerij, die het al genoeg op de zenuwen heeft tegenwoordig, telkens wordt opgeschrikt. Kan dat nu niet 'es uit zijn? Ik kan het zoo reuze-moppig niet vinden. Jantje mij aan mijn hoofd gezeurd om naar de sportfeesten op Woudenstein, doch geen sport-centjes genoeg. En krijgen we voortaan maar drie postbestellingen, hetgeen be tekent, dat de stapels bewonderende brieven en huwelijksaanzoeken voor Arie zich wel erg zullen ophopen!!

Donderdag — Van den professor, toen bij een verkoelend drankje op het terras van de gezellige gelegenheid, dat het congres van dansleeraren juist in de heetste dagen de nieuwste dansen gedemonstreerd heeft. Nog niet zóó erg als die danswedstrijden, waar je versteld van staat, omreden je de menselijke dwaasheid toch nog altijd onderschat.

Voor ik 't vergeet: mijn hartelijke gelukwensen en hoop ik, de gezondheid van moeder en kind naar wensch, en twijfel niet, of papa zal zijn zoon wel een wonder van een baby vinden (wacht maar, totdat hij 'em uit z'n slaap houdt!) en hoop ik, dat wij den jonggeborene in welstand zullen zien opgroeien tot een gezond, braaf jongetje — o, pardon, ik bedoel buffeltje! En denk ik binnenkort eens een kraambezoek af te leggen en tegelijk de nieuwe aanwinsten in het reptielenhuis en aquarium van onze Diergaarde te bewonderen.

ARIE

ROTTERDAMSCH KRONIEK

Vrijdag. — Van een nicht uit Amsterdam aan mijn vrouw een ware jammerklacht omtrent een gruwelijke plaag, dewelke blijkbaar onze hoofdstad overvallen en die haar de thuiskomst na een vacantiereisje geheel en al bedorven en kreeg ik jeuk, alleen al van het lezen en hooren! Overigens vernomen, dat ook onze Residentie niet vrij ervan — foei, zooiets bij de „daeftigheid, zág"! — en hoop ik maar, ons dat tenminste bespaard, want hou ik veel van dieren, mits zich niet voedend met mij en mijne familie!

Zaterdag. — Van Komma, dat er in het tweede kwartaal een geringe seizoenverbetering in de zeevaart te bespeuren is, doch verdere berichten slechts pessimistisch. „Es wird schon wieder besser..." Ik heb me voorgenomen, nu eens optimist te worden en heb gisteren uitvoerig zitten bedenken, wat je allemaal mist, als je millionnair bent of een schatrijk meisje. Daar zit heusch een idee in — tot nu toe hadden we 't altijd erover wat zielig je bent, als je géén geld hebt — ik ga 'es een roman schrijven over de zieligheid van het wél geld hebben. Als ik alleen maar denk aan al de mensen, die met waardeloos geworden papieren zitten in veel te dure huizen en gewend aan een levenswijze, die ze nu toch moeten opgeven! Wat kan ons veel gebeuren? En zei ik ook tegen Marietje, dat ze, als ze 'n millionnairstochter was, niet met dien „reuze-aardigen" jongen van den hoek hand in hand in een bioscope zou zitten en gelukkig zijn met nu en dan een kneepje (in de hand) en een bonbonnetje (in den mond). Waarop ze zeer rood en boos en mij verweten, haar dagboek te lezen en was het dom van mij, want nu verstopt ze het.

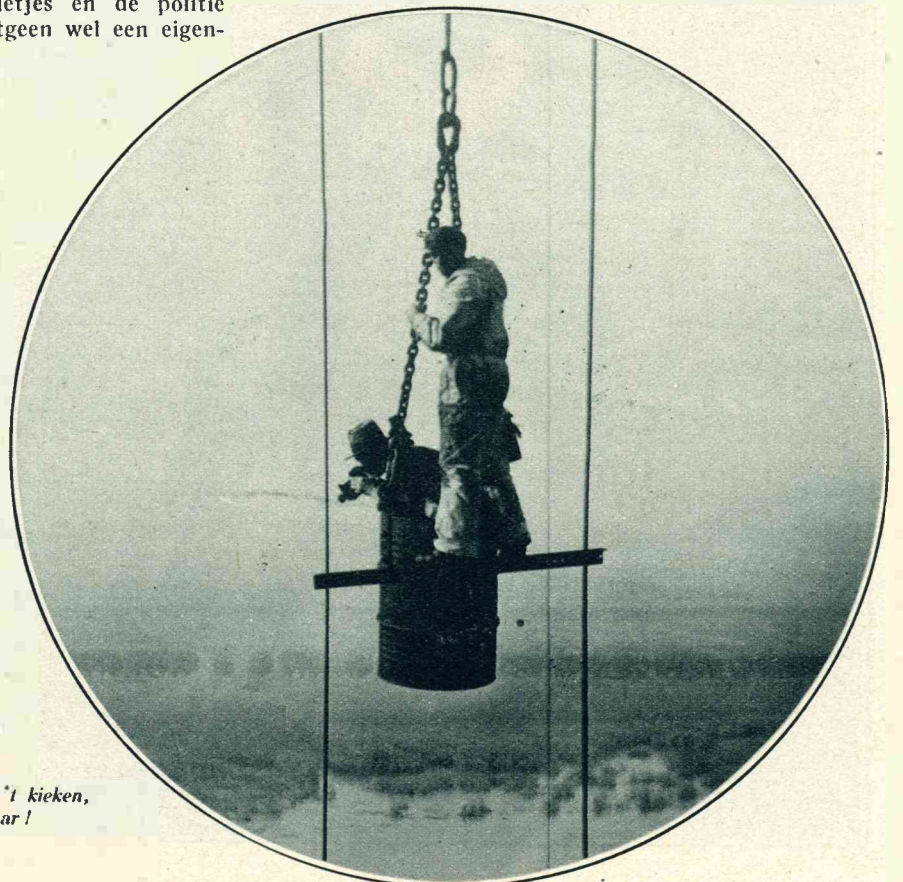
Zondag. — Na de hittegolfjes nu normaal lekker weer en mogen we best tevreden zijn. Van Pieter, dat de bereden brigade van onze politie het offer van bezuiniging zal worden. Het schijnt, dat vele tijdelijke werkkrachten tegen 1 September ontslagen zullen worden uit den dienst van de gemeente Rotterdam. Maar precies schijnt niemand het nog te weten — 't is waarlijk niet te hopen! — daar komen we misschien achter bij de begroting, die echter niet vroeg zal komen van 't jaar, vanwege de moeite om ze sluitend te maken. Dat ken ik....

moet je mevrouw Zwartkijker zien zitten zwoegen over haar huishoudboekje! 't Valt niet mee, als je van je huishoudgeld 'n nieuw taschje hebt gekocht, dat netjes onder te brengen bij suiker, thee en griesmeel! O zoo! En laat ik dit nu open en bloot liggen, omreden zij het dan leest, dat ik niet erin vlieg.

Maandag. — Ze hééft het gelezen. Ik ben er nog doof van! Mijn heil gezocht in de bekende gelegenheid. Van Komma, hij erbij geweest, toen de hefbrug over de Oude Maas op de torens is geplaatst omreden door een breuk in een der lieren het 200 ton wegende verbindingsstuk tusschen de 60 M. hooge torens halverwege is blijven steken. Het verkeer was er door gestremd en werden de trampassagiers per veerboot overgezet. 't Is weer 'es wat anders. Verder hij mij verteld, dat aan den Linker Maasoever weer relletjes en de politie gewerkt met zoeklichten, hetgeen wel een eigenaardig gezicht, doch geef u mijn maar minder herrie. Het geeft allemaal maar narigheid en dikwijls komen er ongelukken van voor mensen, die er niets mee te maken, doch te nieuwsgierig. Overigens heeft onze politie een goeie beurt gemaakt, door dien beruchten meneer R. te pakken en had hij aangekondigd, dat zijn arrestatie drie rechercheurs het leven zou kosten, doch niet gerekend op een goed bokser, want is een goedgemikte slag soms beter dan een „schie-tertje", zooals mijn brave neefje dat pleegt te noemen.

Dinsdag — Mevrouw Zwartkijker heden erg op-

Onze fotograaf aan 't kijken, bijna met levensgevaar!

DE PHILANTHROOP

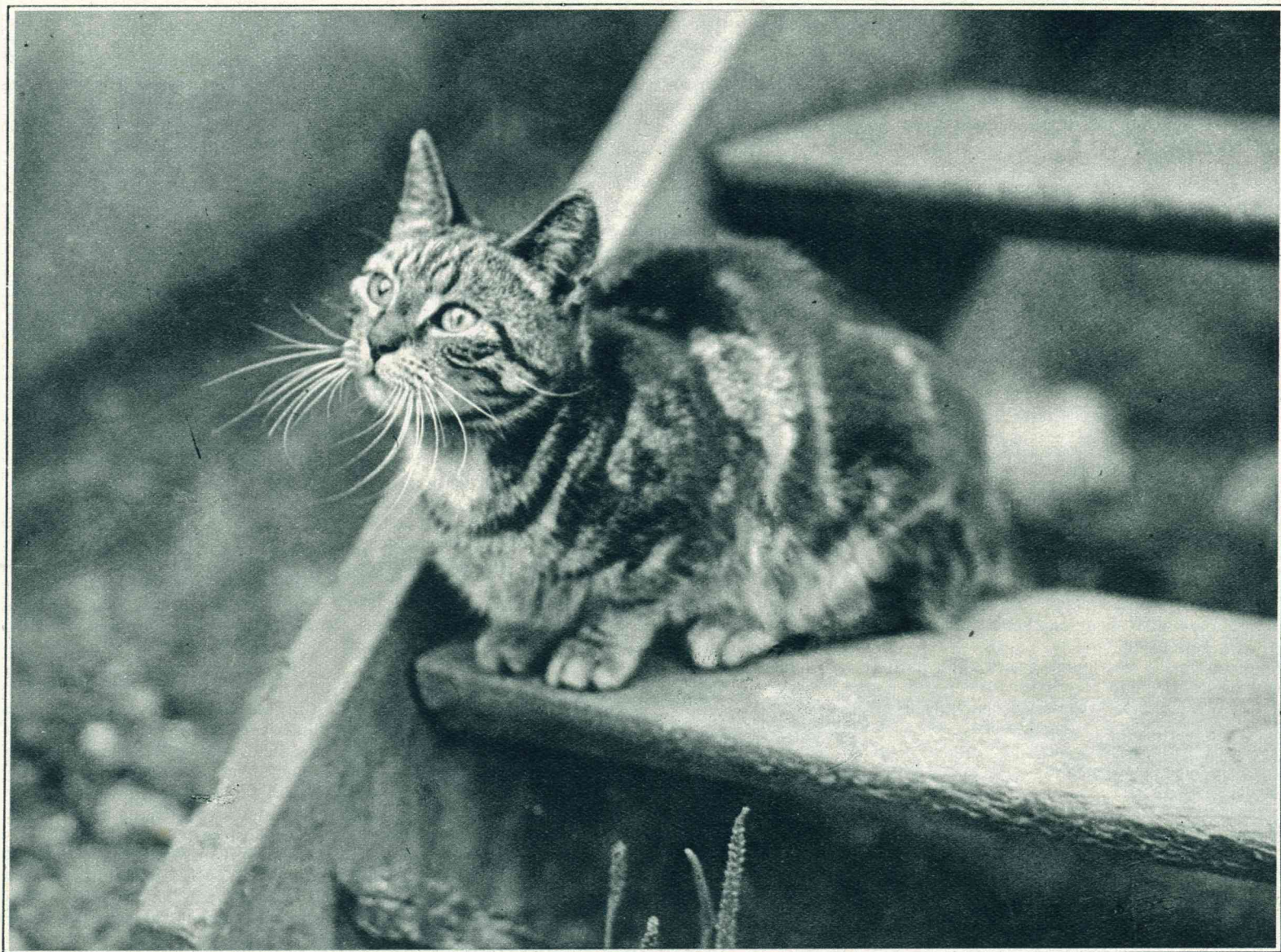
Bij gebrek aan een bloempje vraagt Buster aan een koolstronk of zijn aangebedene hem al dan niet bemint.

Nôg is het zomer en nôg brengen de meeste bioscopen onschuldige lachfilms, om de door de warmte toch reeds verweekte hersenen van het publiek nog niet meer te folteren. Zoodra is het zonneschijn-seizoen niet gepasseerd of de mooiste films van de nieuwe productie vechten met elkaar om den voorrang. Daarom is het, dat we thans nog deze Buster Keaton-film plaatsen, waarvan, zooals gebruikelijk, de vriendelijke onzin bij stralen afdruipt. Dat is de eenige verdienste en in veel mindere mate is zulks de geschiedenis, die als geraamte dient, om al dien nonsens bij elkaar te houden. Misschien zullen er mensen zijn, die zich afvragen, of het beroemde „stalen gezicht” van Keaton niet op andere wijze geëxploiteerd zou kunnen worden, en hoewel we het niet zullen wagen op deze vraag een antwoord te geven, gelooven we toch wel, dat de Metro Goldwyn Mayer, de eigenaresse van dezen artist, klinkende redenen heeft om aan te nemen, dat dit de juiste methode is. Veel wijsheid en ernst is nu eenmaal niet noodig om smakelijk te lachen

De man, die de klappen moest krijgen, ontsnapt gelijkloers.

De bruidegom in statiegemaad op het paard.

Als dat vogeltje maar 'ns wat lager kwam!

Krankzinnig verklaard

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

Er is dringend om u gevraagd, meneer Mark. Ik heb 't briefje op uw bureau gelegd."

"Ja, maar zuster — ik heb nog niet eens gegeten!"

"Ja, jongen, dat weet ik. Zal ik je gauw wat geven, voor je weggaat?"

"Hoe lang is 't geleden, dat ze me kwamen roepen?"

"Een half uur — en de jonge dame leek nogal erg zenuwachtig..."

"Dan moest ik maar liever direct gaan. Robinson-Terras... erg arme buurt," mompelde hij, zich omkeerend, en hij ging naar buiten, voor hij den tijd had, om van plan te veranderen.

Vijf minuten later klopte hij aan de deur van een schamel huisje, dat deel uitmaakte van een saaie rij precies gelijke woninkjes. En het volgende oogenblik stond hij te staren in een gezicht, dat hem een eigenaardigen schrik gaf. Het was een mat bleek gezicht, gevat in los neerhangende, dofbruine krullen — de hals was lang, er waren sproeten rondom den neus.

"U hier?" zei Mark verbaasd. Maar toen begreep hij, uit den wijden, koelen blik, waarmee het meisje hem aanzag, dat hij haar nooit tevoren had ontmoet.

"Pardon — had u me laten roepen?" bracht hij stotterend uit, en hij kleurde fel.

"Bent u de dokter?"

"Ja."

"Komt u dan gauw. Mijn zusje is erg ziek, geloof ik."

Zij bracht hem naar het achtervertrek, de huiskamer. Het was een van die ongezellige kamers, die met openslaande deuren van het voorvertrek zijn gescheiden, en het grootste deel der ruimte werd ingenomen door een tweetal bedden. Toen hij

binnen kwam, stond een vrouw, die naast een bed zat, op — een vrouw van het grijpvoel-type, met een vettige zwartzijden japon aan en opzichtig gekrulde haren. Al haar bewegingen schenen te zeggen: „Denk er alsjeblieft om, dat ik van betere afkomst ben dan de andere mensen, die hier in de buurt wonen."

Het meisje, wier gelaat hem zoo van streek had gebracht, deed de deur achter hem dicht en verdween. In het bed lag een kind van ongeveer veertien jaar. Het had een ernstigen aanval van bronchitis.

Het eerste kwartier, dat toen volgde, had hij het druk met het geven van voorschriften. De zuster werd uitgezonden, om snel een stoomketel te halen. Zelf hielp hij, om met behulp van een laken een tent over het bed te spannen, en een keelverband klaar te maken. Toen eindelijk alles was geschied, wat er op het oogenblik gedaan kon worden, en hij de leelijke dame met het gefriseerde haar de noodige aanwijzingen had gegeven, vond hij den tijd, om te kijken naar Ella, zooals hij het oudere meisje door de moeder had hooren noemen.

Zij stond in het smalle gangetje, bijna door haar knieën heen zakkend, en ze zag er zoo bleek en uitgeput uit, dat hij er van schrok. Hij had de slaapkamerdeur achter zich dicht gedaan, om geen afkoeling te veroorzaken — hij kon dus met haar spreken, zonder gehoord te worden.

"U moet mij die onbeleefdheid vergeven, zoeven, toen u me opendeed," zei hij. „U lijkt verbazingwekkend veel op iemand, die ik ken. Zou ik uw naam mogen weten?"

„Wij heeten March," zei het meisje. No. 2 Ook haar stem leek ongelooflijk veel op die van Daphne.

„Is dat uw moeder?" vroeg hij ongeloovig. Zij schudde het hoofd. „Zij is met mijn vader getrouwd, toen ik zeven jaar was," antwoordde ze. „Kitty is haar kind."

„Als u 't niet te gek vindt, zou ik graag nog iets willen vragen. Hoe heette uw eigen moeder van haar meisjesnaam?"

Het meisje aarzelde even, maar besloot toch, antwoord te geven. „Esdaille. Zij was van betere familie dan mijn vader, en ze zijn tegen den zin van haar familie getrouwd. In 't geheim zelfs, geloof ik. In ieder geval heeft ze nooit meer iemand van haar familie gezien."

„Fr bestond dus een oorzaak van die verbazingwekkende gelijkenis, die onder het gesprek nog eer scheen aan te groeien, dan af te nemen.

„Ik ben aan 't tooneel geweest," vertelde zij, „en ik verdiende goed. Toen is mijn stiefmoeder met Kitty naar de stad gekomen, om met mij samen te wonen. Maar ik ben ziek geworden, en toen was ik mijn engagement kwijt." Zij lachte droefgeestig. „'t Is niet zoo makkelijk, dan weer flink op krachten te komen."

„Dat begrijp ik volkomen. Hebt u heelemaal alleen voor ze moeten zorgen?"

„Niet heelemaal. Mijn vader heeft een klein beetje geld nagelaten. Maar hij heeft alles aan haar vermaakt, en zij heeft er geen slag van, verstandig met geld om te gaan." Zij ging wat verder in de richting van de deur, alsof ze die voor hem wilde openen. „'t Ziet er lang niet rooskleurig uit," besloot ze moedeloos.

Hij bleef haar aan staan kijken, meer dan een minuut lang, alsof hij een inval van het oogenblik

ernstig overwoog. Zijn oogen schitterden. „Enfin — ik zal nog even aankomen, vóór ik naar bed ga — om een uur of elf,” zei hij, „om te kijken of de behandeling helpt.” Hij gaf snel nog een paar wenken, en liep toen weg. Al zijn gedachten waren voor het plan, dat hem zoojuist te binnen was geschoten — het plan, om Daphne Esdaille los te worstelen uit de handen van haar gewetenlooze belagers.

Het was een plan, dat aan alle kanten moeilijkheden had. Maar de plotselinge aanblik van die juffrouw March had hem een hevigen schok gegeven. Zelf had hij zich een oogenblik door de gelijkenis laten misleiden — zou het plan dan zoo onuitvoerbaar zijn? Dit meisje was klaarblijkelijk arm, en zij voelde zich ongelukkig. Zou ze niet met alle genoegen doen, wat hij haar vroeg, als zij voor haar moeite behoorlijk beloond werd?

Toen hij thuiskwam, en eindelijk voor zijn lang uitgestelden maaltijd zat, riep hij mevrouw Muncey, de gewezen verpleegster, die hem in zijn kinderjaren had verzorgd en nu de huishouding bij hem waarnam — op een manier, alsof ze zijn moeder was.

„Zuster” — zoo noemde hij haar nog altijd — „ik ben iets van plan, waar u een massa last mee zult krijgen.”

„Da's geen nieuwtje, meneer Mark,” zei mevrouw Muncey. „Wat is 't?”

„U bent een groote rakker,” zei Mark, met een balletje brood naar haar mikkend. „Ik denk er over, een patiënt in huis te nemen — een vrouwelijke patiënt — een jonge vrouwelijke patiënt. Ze is gewoon, bediend te worden, dus u zult haar moeten bedienen. Schrijf maar, of uw nicht Henriëtte een poosje kan komen, om 't huiswerk voor u waar te nemen. Ik weet niet, hoe lang 't duren zal — misschien een maand, misschien wel drie maanden.”

„Hm,” zei de zuster twijfelachtig. „Als je van plan bent, hier een soort sanatorium op te zetten...”

„Als ik dat doe, beloof ik u, dat u geen directrice hoeft te spelen! Maar dat ben ik op 't oogenblik heelemaal niet van plan. Ik wou graag de heele geschiedenis geheim houden, als 't kan. De jongedame heet March — juffrouw March. U hoeft haar niet weg te stoppen, maar ik had graag, dat u zoo weinig mogelijk met anderen over haar praatte.”

De schrandere grijze oogen van de verpleegster keken hem ernstig aan. „Je gaat toch, hoop ik, geen dwaasheden beginnen, meneer Mark?”

„Ik hoop van niet! 't Zal me misschien niet eens lukken. 't Is een heel moeilijk geval. Maar voor ik er aan begin wil ik graag weten, of ik op u rekenen kan. Als u wilt, is de slag al half gewonnen. 't Is een heel lastige kwestie, en er hangt zoowat alles van af, dat de patiënt heelemaal niet in aanraking komt met haar bloedverwanten. Ze zal een zitkamer en een slaapkamer moeten hebben, en als het me lukt, haar hier te laten komen, moeten we 't haar zoo prettig mogelijk maken.”

„Als 't voor een goed doel is, zal 't aan mij niet liggen.”

„We doen er een heel goed werk mee, als 't lukt. Meer kan ik u op 't oogenblik niet vertellen. De jongedame is niet ziek, en ik denk niet, dat u haar lastig zult vinden, maar ze is er aan gewend, dat alles haar nagedragen wordt. Wat zegt u er van — zullen we 't proberen?”

De huishoudster had een practischen geest. Zij had nog heel wat dingen te vragen, voor zij tot het besluit kwam, dat het plan door kon gaan. Mark antwoordde geduldig. Hij wist, dat zij haar uiterste best zou doen en nooit terugkrabbelen, als ze eenmaal haar woord gegeven had. Dien avond tegen elven ging hij naar Robinson-Terras terug met het hoofd vol van zijn plan.

Weer deed de bleke Ella hem open, en weer werd hij getroffen door haar opvallende gelijkenis met de onbekende nicht. Het zieke kind, Kitty, was niet erger, maar moest nog met de grootste zorg verpleegd worden. Ondanks haar weinig beminnelijk voorkomen bleek de moeder zeer aan het kind gehecht te zijn. Zij nam de taak op zich, bij het patiëntje te waken, zoodat haar stiefdochter naar bed kon gaan.

In het nauwe, dompige gangetje, waar het naar hutspot riekte, bleef de dokter staan en hij keek het meisje in het gezicht.

„U zei vanavond,” sprak hij vlug, uit angst, dat de moed hem anders begeven zou, „dat u graag werk zou hebben — bezigheid, die iets opbracht.

Ik geloof, dat ik u iets te doen zou kunnen geven, waar u goed voor betaald werd... als u 't op u zou willen nemen.”

Zij deed haar oogen wijder open. Het waren precies zulke donkere, sprekende oogen als die van Daphne. Hij zag haar heele houding iets verstrakken. Zij ging rechter staan. „Van dat soort bedoelde ik niet — dank u.”

„Van dat soort?”

Zij lachte. „Waar goed voor betaald wordt. Meisjes als ik krijgen geen werk, waar goed voor betaald wordt — tenminste niet op een eerlijke manier.”

„Neemt u me niet kwalijk, dat ik me verkeerd heb uitgedrukt. Wat ik van u vragen wil, is volkomen eerlijk en fatsoenlijk, maar 't zou wel heel onaangenaam kunnen worden.”

Zijn toon stelde haar evenzeer gerust als zijn woorden. Zij luisterde naar hem. Als het een zeer onaangename taak was, bestond er tenminste een reden, waarom er goed voor betaald werd.

„Om te beginnen,” sprak hij snel door, „is het geval van volkomen vertrouwelijkheid aard. Niemand mag er iets van weten, behalve u en ik. Ook uw stiefmoeder niet. Dat wil zeggen, u zult haar met een uitvlucht moeten antwoorden, als ze nader wil informeren, wat u gaat doen. Zou dat te lastig zijn?”

Zij haalde haar magere schouders op. „Heelemaal niet. We zijn bijna vreemden voor elkaar. Er is heelemaal geen reden, om haar in vertrouwen te nemen.”

„Goed. Dan moest ik u maar eerst vertellen, waar 't eigenlijk om gaat. U zult een tijdje voor een andere dame moeten doorgaan. U herinnert u misschien, hoe eigenaardig ik me gedragen heb, toen u den eersten keer de deur voor me opendeed. Dat kwam, omdat ik schrok van uw buitengewone gelijkenis met een patiënt van mij. Ik wou van die gelijkenis gebruik maken, om haar uit een groot gevaar te redden. Ik wou u voor haar laten doorgaan. U zei toch, dat u tooneelspeelster was?”

„J-ja; maar ik heb haar nooit gezien.”

„Dat is natuurlijk de moeilijkheid. Ik zou u uitvoerig moeten inlichten — u alles moeten vertellen, wat ik van haar weet. We zouden haar kleeven moeten nabootsen, de manier, waarop ze haar haar opmaakt, en haar heele persoonlijkheid. Nu kan ik niet verder gaan, als u niet bereid bent, een eed van geheimhouding af te leggen. Wilt u zweren, dat u dit gesprek altijd geheim zult houden, onverschillig of u op mijn voorstel ingaat of niet?”

„Ja.” Zij was nu één en al belangstelling.

Met ernst en eenvoud legde zij daar, in het dompige gangetje, den eed af, dien hij haar afvroeg.

Juist toen die kleine plechtigheid ten einde was, ging de deur van de achterkamer piepend open.

„Ella, heb je dat drankje al gehaald?”

„Ik ben hier in de gang — ik wou juist gaan,” zei Ella heel kalm.

„Maak dan maar voort, anders doen ze je niet meer open.”

„Dat komt goed uit,” fluisterde Ullathorne. „Ik zal buiten op u wachten, dan kunnen we onderweg praten.”

Zij knikte, en hij ging naar buiten. Een minuut later kwam zij bij hem, met mantel en hoed gekleed. Samen liepen zij voort.

„Ik zal u maar dadelijk het ergste vertellen,” zei hij. „Ik wou vragen, of u er in wou toestemmen, een tijdje te worden opgesloten in een gesticht voor waanzinnigen.”

Zij keek verwonderd, maar deinsde niet terug, zooals hij half verwacht had.

„Ik zou u willen vragen, u in 't eerst te houden, alsof uw geestvermogens verstoord waren, maar na een poosje geleidelijk meer normaal te worden, zoodat zij u na een paar weken als genezen zouden moeten ontslaan. Het zal een dure inrichting zijn, waar het u aan niets zal ontbreken, want dat ongelukkige meisje is heel rijk. Juist omdat zij fortuin bezit, willen haar naaste bloedverwanten haar op laten sluiten, om zelf van haar geld te kunnen profiteren. Wat zij met het geld doen, komt er eigenlijk minder op aan — als het arme meisje maar gered wordt. Voor haar zou het noodlottig kunnen zijn, als zij in zoo'n gesticht werd opgenomen. Haar verstand hangt op 't oogenblik, om zoo te zeggen, aan een zijden draadje.”

„Ik zou het wel kunnen,” zei Ella, na even nagedacht te hebben. „Ik geloof, dat ik die heele rol keurig zou kunnen spelen. Mijn eenige vraag

is maar: ik zal toch zeker na een poosje weer vrij worden gelaten? Ik zou 't niet prettig vinden, daar lang te moeten blijven, tusschen die arme stakkers. Veronderstellen we bijvoorbeeld eens, dat u iets overkwam — wat moest ik dan?”

„Ik geloof, dat u die risico zult moeten nemen. Wat de condities betreft — ik ben bereid, u nu twintig pond te geven, en nog twintig pond, als u uit de inrichting komt. U zoudt het daar den tijd, dat u er bleef, heel goed hebben — en u zou aan uw stiefmoeder moeten vertellen, dat u een engagement had buiten de stad — om te reizen, naar Ierland of zoo.”

Zóo lang bleef het meisje zwigend naast hem voortwandelen, dat hij al begon te vreezen, dat zij zich zou terugtrekken. Eindelijk begon zij echter te spreken. „Waarom niet?” zei ze langzaam. „Ik lijd zoo goed als gebrek, en ik zie geen kans, weer een betrekking te krijgen, als ik niet wat ben aangesterkt en betere kleeven heb. Ik zal het doen — ook een beetje om het avontuur. Maar ik reken er op, dat u al het mogelijk doet, om het niet gevaarlijker te maken, dan noodig is.”

HOOFDSTUK III.

DE UITVOERING

Toen de dokter den volgende morgen de trap opklom van 't huis, waarin zijn patiënt woonde, had hij een tamelijk groot pak, in bruin papier gewikkeld, onder den arm. Hij legde dit op het tafeltje in de hall, en ging het salon binnen, om met mevrouw Anwyl te spreken.

Zij had maar heel weinig te zeggen. Haar korte, bijna verstrooide opmerkingen gaven hem de zekerheid, dat zij 't een of andere nieuwe plan in 't hoofd had. Toen hij haar verliet, om naar zijn patiënt te gaan, nam hij het pak op, dat hij in de hall had laten liggen, en nam het mee de kamer in.

De verpleegster was present, en vertelde hem, dat juffrouw Esdaille een erg slechten nacht had gehad; zij was voortdurend onrustig geweest, en had van drie uur af zonder eenige reden liggen schreien. Daphne zat voor het raam; zij keek met een knorrig gezicht naar buiten en beet op haar lip. Hij vroeg haar, of zij hoofdpijn had, en toen zij bevestigend antwoordde, vroeg hij de zuster, of zij naar de keuken wilde gaan, om wat heeten bouillon te maken voor een paar tabletjes, die hij haar gaf. Hij wist, dat de vrouw met het aan de kook brengen van water, en het mengen van het kalmerende middel, minstens tien minuten werk zou hebben. Zoodra zij de kamer uit was, boog hij zich naar het meisje toe, en zei zacht:

„Luister nu eens goed.”

Met een schrikje sloeg zij haar oogen op naar de zijne. Hij bleef haar strak aankijken.

„Ik heb een middel bedacht,” zei hij, „om u te redden. Ze willen u kwaad doen — en met hen valt re niets te bereiken. Als ik blijf bij mijn tegenwoordige meening, zullen ze me eenvoudig afdanken, en er iemand anders bij roepen. Ik ben daarom van plan, een andere tactiek te gebruiken, en hun aan te raden, u in een tehuis voor zenuwzieken te plaatsen; maar ik heb een plan bedacht, om u daar dan toch weer buiten te houden. Zoudt u uzelf heelemaal aan mij kunnen toevertrouwen — alles aan mij over kunnen laten?”

Haar magere schouders beefden.

„Ik wil alles, als ik maar uit hun handen kom. Als 't nog lang duurt, zullen ze me vermoorden, geloof ik,” zei het meisje zacht.

„Dat wil zeggen, dat u me uw volledige vertrouwen geeft. Uitstekend. Nu moet u er vóór alles om denken — geen woord hierover, tegen niemand... vooral niet tegen de verpleegster.”

„De verpleegster is hun spion,” antwoordde zij kortaf.

„Nu het tweede — veronderstel eens, dat ze u over een paar dagen ergens heen zouden brengen — in welke japon zoudt u dan gaan? Dit is een heel belangrijk punt. Ik zou die japon van u moeten leenen, om er nog een te laten maken, precies zoo. Maar u moet er absoluut voor instaan, dat u dan die japon aantrekt op den dag, dat ik 't u zeg... daar kan alles van afhangen. Zoudt u me dat goed nu direct kunnen geven — japon, of rok en blouse en mantel — precies zooals u het dan zou dragen? Zoo gauw als u maar kunt — maar zonder leven te maken.”

Zij sprong op, alsof er nieuw leven was gestort in haar treurig verslagen ziel. Snel ging zij naar de

kleerkast, en haalde er de noodige stukken uit. Intusschen maakte Ullathorne snel zijn pak open, dat niets anders bevatte dan papier, en al spoedig had hij de dingen ingepakt, die zij hem gaf, om ze zoo getrouw mogelijk na te laten maken.

„Onthoud goed,” zei hij, „dat u al deze dingen moet dragen bij een speciale gelegenheid, waartoe ik de noodige maatregelen zal nemen. Als u dat niet doet, kan ik absoluut niets beginnen. Ik zal u op de een of andere manier laten weten, wanneer u die kleeën aan moet trekken. En nu nog iets. Wees maar erg onhandelbaar tegen me, als de verpleegster terugkomt. Weiger het drankje in te nemen. Geef de zuster maar een tik, als u er in hebt, en zeg iets heel leelijks tegen mij. Doe net, of uw geest heelemaal in de war is. Meer kan ik u niet zeggen. Daar komt ze aan.”

De deur van de kleerkast was nauwelijks gesloten, de laatste knoop van het pakje was nauwelijks gelegd, toen de verpleegster binnenkwam met een geurig dampende kom.

Daphne stond aanstonds op en liep naar den versten hoek van de kamer.

„Ga weg,” zei ze. „Blijf van mijn hoofd af. Ik ben veel te bang, dat het er af valt.”

De verpleegster bleef stokstijf staan en haar oogen glinsterden. Zij wierp een triomfantelijken blik op den dokter, die deed, alsof hij het niet merkte en luchtig zei:

„Kom kom — wat bedoel je?”

„Precies wat ik zeg.”

„Toe, ga nu zitten,” zei hij aanmoedigend. „Dan kan de zuster je 't drankje ingeven. Of zal ik 't doen?”

„Ik wil 't niet hebben,” riep het meisje, „en als u me wilt dwingen, gooi ik dat smerige vergif 't raam uit, of in jullie gezicht.”

Rustig ging hij eenigen tijd voort met zijn pogingen, om haar tot kalmte te brengen — maar eindelijk stond hij op, de schouders optrekkend.

„U moest het er voor 't oogenblik maar bij laten, zuster,” zei hij. „Als de pijn erger wordt, vraagt zij er misschien zelf om.”

De verpleegster glimlachte spottend, alsof het haar plezier deed, dat de dokter eindelijk ook eens een staaltje had ondervonden van de „kunsten” van haar patiënt.

Zij vond, dat hij er heel erg teleurgesteld uitzag, toen hij de kamer verliet.

Hij legde zijn pak weer op het hall-tafeltje, en ging het salon binnen. Mevrouw Anwyl zat daar alleen. Zonder inleiding zei hij:

„Mevrouw Anwyl, ik ben niet te koppig, om te bekennen, dat ik ongelijk gehad heb. Ik heb, vandaag voor 't eerst, bij juffrouw Esdaille duidelijk sporen van verstandsverbijstering waargenomen. Het is natuurlijk niet prettig voor me, het toe te geven, maar het lijkt me mijn plicht — huisgenooten zien soms scherper dan de dokter. Als de toestand zoo blijft, weet ik er niets anders op, dan dat zij wordt overgebracht naar een tehuis voor zielszieken.”

Muriel liet haar boek van haar zijden knie afglijden en stond op. Haar groote oogen keken hem aan.

„O, maar...” begon zij, en zweeg toen. „Buitengewoon!” mompelde zij. „Ziet u het eindelijk in? Hebt u 't gezien?... Ze deed gisteravond erg vreemd. Ze wou niet aan tafel komen, en ze wou later ook haar kamer niet uit. Dat was nog nooit gebeurd. Ze heeft zelfs geen woord tegen mij of tegen kapitein Pallant willen spreken. De ziekte schijnt plotseling verergerd te zijn!”

„Het kan natuurlijk van tijdelijken aard zijn,” sprak hij. „Intusschen zal ik haar morgen en overmorgen nog

bezoeken. Als er dan geen verbetering merkbaar is, zullen we onze maatregelen moeten nemen.”

Hij zag, terwijl hij sprak, opluchting, bijna vreugde in het gezicht van de vrouw. „Was er, zoover u na kunt gaan, geen reden voor haar weigering, om te komen dineeren gisteravond?”

„Absoluut niets. Wat zou er voor reden kunnen zijn? U was nog maar een kwartiertje weg. De zuster zei, dat ze gevraagd had, of ze mocht wandelen — op dien tijd van den dag. 't Arme kind!”

„U moet maar net doen, of u geen verandering opmerkt,” ried hij haar aan. „Zie haar over te halen, om als gewoonlijk mee uit te gaan in den auto — maar neemt u de verpleegster mee.”

„Lijkt het u wel veilig?”

„Ik vind het uiterst raadzaam. U zult waarschijnlijk meer last met haar hebben, als u haar opsluit.”

„Ja, dat zou kunnen,” zei ze zacht, en zij deed haar best, haar opwindend, haar zenuwachtigheid voor hem te verbergen. Sprak hij in ernst — of had hij haar gisteren doorzien, en was dit een soort list, om te zien, of zij zichzelf zou verraden? Ze snakte er naar, om van hem af te komen, en aan de verpleegster te vragen, of het meisje werkelijk lastig was geweest dien morgen, terwijl hij er was.

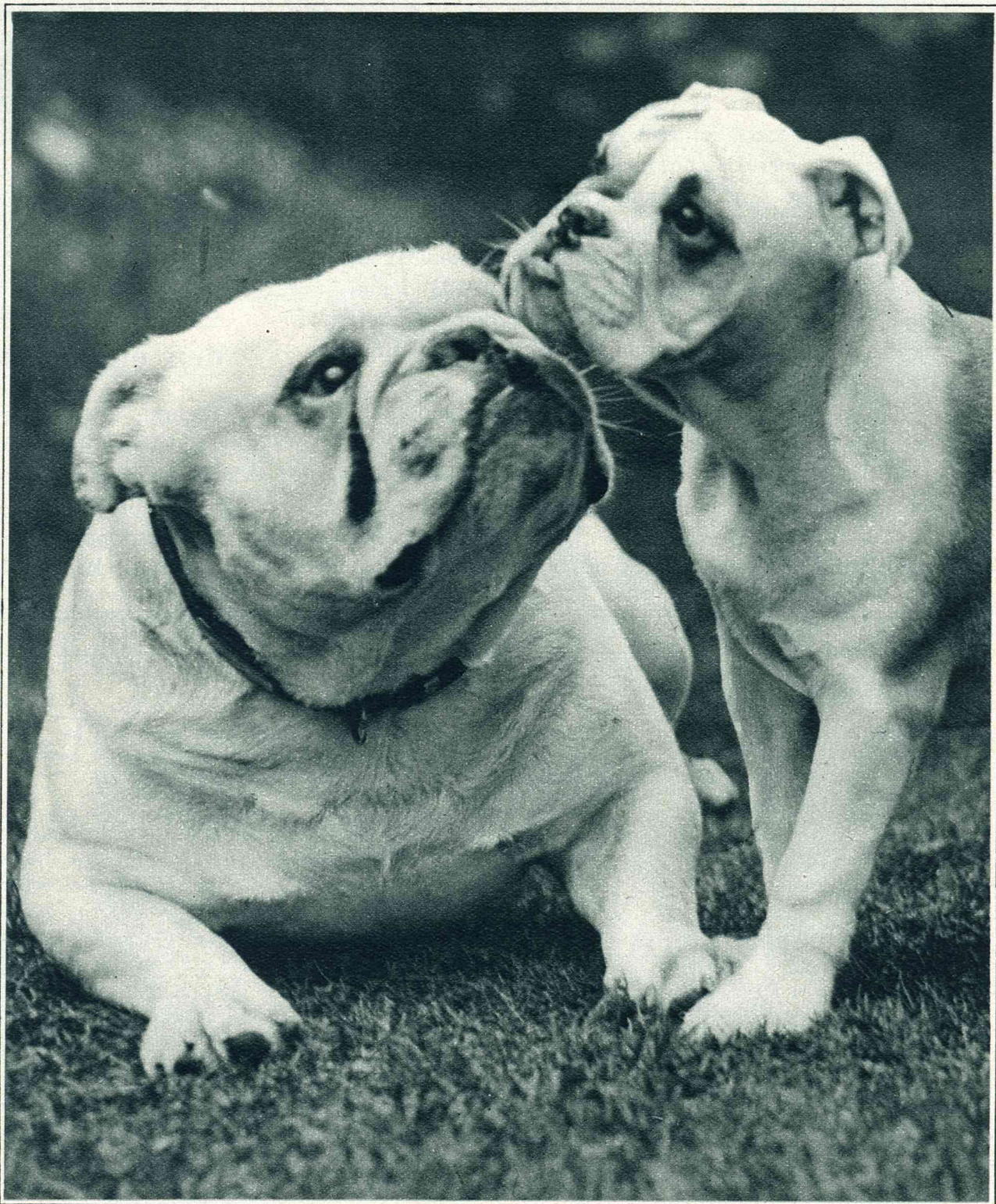
En dr. Ullathorne wandelde zoo kalm mogelijk weg, met de kleeën van Daphne onder den arm.

Dien middag, toen de auto voor de deur stond te wachten, om mevrouw Anwyl en juffrouw Esdaille als gewoonlijk rond te toeren, kwam er een jonge

vrouw, met een dichte voile voor, de vestibule van het gebouw in, en vroeg naar een dame, die op een der verdiepingen woonde, maar op dat oogenblik toevallig de stad uit was. De portier, die een gezellig mensch was, begon een praatje met de bezoeker, en toen de verpleegster de trap af kwam, vachten en andere benodigdheden dragende, vertelde hij, dat het arme rijke meisje haar dagelijksche ritje ging doen, en dat er gezegd werd, dat ze niet heelemaal snik was. 't Was doodjammer, zei hij, want 't was anders wel een knap kind. De bel van de lift klonk, en hij haastte zich, om de dames af te halen. „Blijft u maar even hier,” zei hij tot zijn nieuwe kennis, „dan kunt u haar zien.”

Ella March bleef dus in de hall staan, en zag de lift naar beneden komen; zij zag den verren, verstrooiden blik, de onrustige lippen, de half bevroemde, half onwillige houding van het meisje, dat, zooals zij nu zelf opmerkte, onbegrijpelijk veel op haar leek. Met den geschoolden blik van tooneelspeelster, en haar aangeboren gave voor nabootsing, merkte zij alle kleine maniertjes op: den loop, de beweging van de schouders, de manier, waarop de ééne arm recht naar beneden hing, een klein handtaschje dragend. Het geluk was haar waarnemingen gunstig, want er kwam juist een kennis, die een visite had willen maken, en de dames bleven eenige minuten in de vestibule staan babbelen.

(Wordt voortgezet)

Een oogenblik van groote teederheid.

ONZE PRIJSVRAAG

Nu de vacaties zoo goed als ten einde zijn, komen wij de belangstelling onzer lezers wederom op-eischen voor een prijsvraag en wel voor 'n zoö-danige als voor een ieder geschikt mag worden geacht. Uit ondervinding weten wij n.l., dat zoögenaamde letter-raadsels bij ons lezerspubliek zeer in den smaak vallen, zoo-dat wij niet gearzeld hebben als eerste prijsvraag in het nieuwe seizoen onderstaand letterraadsel voor te leggen.

Evenzoo hebben wij gemeend ook wat de prijzen betreft flink voor den dag te moeten komen met het gevolg, dat als **Hoofdprijzen** worden uitgelooft:

TWEE RIJWIELEN

(DAMES- OF HEERENRIJWIEL NAAR KEUZE.)

Daarnaast worden **10 waardevolle luxe voorwerpen** ter verloting onder de inzenders van goede oplossingen ter beschikking gesteld, te zamen dus **12 prachtige prijzen!**

Wij twijfelen er dan ook niet aan of het meeren-deel onzer lezers zet zich aanstonds aan het werk, niet alleen uit lust om het raadsel op te lossen, maar ook om naar een prijs te kunnen mededingen!!

Het geheel is een zin, bevattende een mededeeling aan het adres van ons lezerspubliek, bestaande uit 101 letters. Uit deze letters, die van 1 tot 101 genummerd zijn, hebben wij verschillende woorden samengesteld, welke wij aan de hand van de volgende omschrijvingen door onze lezers laten raden.

De 78 17 8 2 4 23 40 19 is een blad, dat door ieder graag gelezen wordt.

36 24 50 8 48 28 26 is een populaire, figuur die men wekelijks in dit blad tegenkomt.

De 30 17 18 70 71 10 41 12 16 66 31 32 11 56 57 trekken veel bezoek uit binnen- en buitenland.

De 51 33 77 34 43 47 39 54 vormen een berg-achtige streek in België.

58 59 61 17 44 81 69 1 100 101 is de hoofdstad van een onzer provincies.

5 7 27 9 35 6 — 20 21 22 29 37 is de naam van een jongedame, waarnaar een onzer laatste premie-romans genoemd is.

91 62 49 46 63 heet een der meest bekende dierentuinen van ons land.

Een 45 88 15 92 88 89 is, in den zomer, voor vele inrichtingen een onmisbaar meubelstuk.

Op een 73 3 74 85 99 84 85 14 brengt iedere stadsjongen wel graag zijn vakantie door!

De 86 87 79 80 66 67 69 94 95 13 levert ons de onmisbare suiker.

52 44 75 90 maal 94 97 98 93 is twintig.

15 64 65 en 53 68 62 zijn deelen van ons hoofd.

96 4 17 82 83 34 72 doet een leeuw.

20 76 91 37 56 29 doet een schaap.

36 55 42 101 gebruikt men wel op salade, doch drinkt men niet voor zijn plezier.

Een 60 38 39 11 mensch waardeert eerst recht de gezondheid.

Met 25 26 15 89 kan men schrijven.

Ziezoo! Welke zijn nu deze woor-den en hoe luidt de geheele zin?

Schrijf uw oplossing op een briefkaart, aan de adreszijde van 't woord „Prijsvraag” voorzien, en zend deze in naar ons hoofdkantoor Stationsweg 24, Rotterdam, vóór 13 September a.s.

Correspondentie over deze prijsvraag kan niet wor-den gevoerd. En nu aan den gang! Succes!

Sinds onze laatste opgave keerden wij
tengevolge onzer:

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

de volgende bedragen uit aan:

RECTIFICATIE:

Abusievelijk is in de vorige opgave mededeeling gedaan van een uitkeering groot f600,— aan de Wed. C. Bouwman, Stolwijkersluis, Gem. Gouderak. Aangezien deze uitkeering niet heeft plaats gevonden, wordt het totaalbedrag teruggebracht op

f 263.651,—

Wed. van L. Helwegen, Veelandingstr. 12, Roermond	f	500,—
Wed. van J. R. Steekstra, Molensteeg 15, Franeker	„	600,—
A. J. Gerrits, Hall b. Eerbeek	„	50,—
Wed. J. Paap, Burg. Engelbertstr. 42a, Zandvoort	„	600,—
Wed. F. v. d. Ploeg, Zeestraat 63, Zandvoort	„	600,—
C. Brouwer, Delistraat 28 II, Amsterdam	„	50,—
A. de Boer, A. 271, Sliedrecht	„	30,—
K. Kwiatkowski, St. Josefstraat 50, Sittard	„	50,—

f 2.440,—

Vorig totaal bedrag

„ 261.811,—

Nieuw totaal..... f 264.251,—

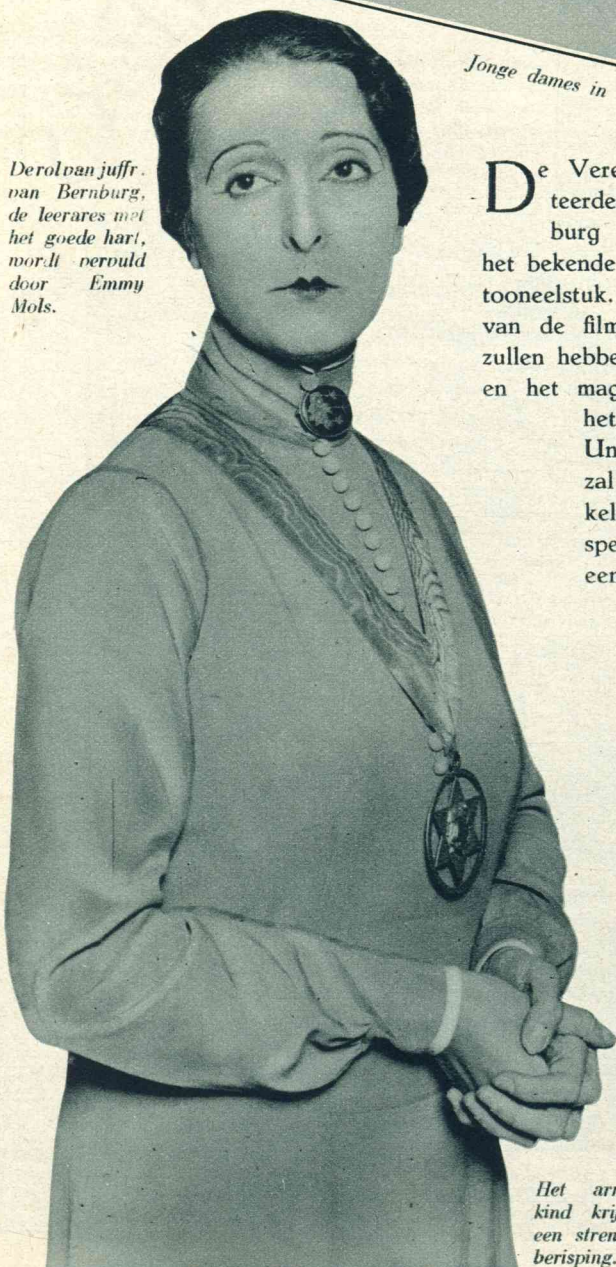
JONGE DAMES IN UNIFORM

Julia Cuypers als de gestrengede directrice der meisjeskostschool. — Zij is de gestrengheid en somberheid zelve!

Jonge dames in uniform.

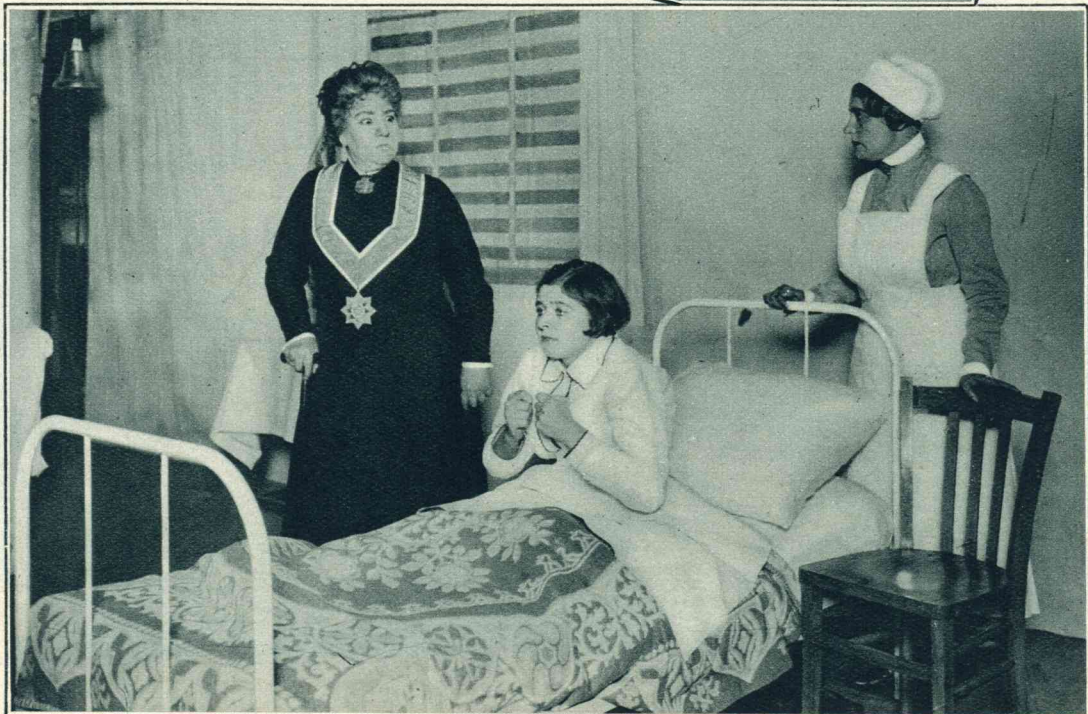
Derolvan juffr. van Bernburg, de leerares met het goede hart, wordt verouuld door Emmy Mols.

↑
Het arme kind krijgt een strenge berisping.

Emmy Mols en Cissy van Bennekom (als Manuela) in een scène.

De Verenigde Schouwspelers debuteerden in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam met dit, naar het bekende boek geschreven, interessante toneelstuk. We kennen den inhoud goed van de film, die velen van ons gezien zullen hebben. De film was zeker boeiend en het mag verwacht worden, dat ook het toneelstuk „Jonge dames in Uniform” het verdiende succes zal oogsten. We geven hierbij enkele sprekende kiekken van het spel, dat ons doet zien hoe fataal een te strenge opvoeding kan zijn.

Een eigenaardig volkje, dat altijd trekt en altijd reist, dat de wegen tusschen de steden beter kent dan de steden zelf, waarvan men eigenlijk nooit weet waarheen ze gaan, en waarom ze nu naar stad zus en niet naar dorp zoo gaan, dat in sommige opzichten (misschien ten onrechte, misschien niet) geen al te goeden naam heeft, een volkje waarvan vooral de kinderen dikwijls treffen door een eigenaardige schoonheid, welke de gezellige, goeddelijke dichters van vroeger bij voorkeur „wilde, romantische schoonheid" noemden.

ZIGEUNERS

Soms blijft de woonwagen enkele dagen ergens staan; met een kleiner wagentje wordt dan iederen dag de omtrek rondgetrokken.

Hoe weinig in getal en hoe onaanzienlijk de bezittingen van de beroeps-trekkers meestal ook zijn, 'n paard hebben zij altijd. Dat is dan ook ongeveer het eerste wat ze nodig hebben.

De keuken.

Te Maastricht overleed in het Ziekenhuis „Calvarieberg“ Z. Em. Kardinaal W. van Rossum, leider van de „Propaganda Fide“ te Rome. De Kardinaal was Zwollenaar van geboorte.

Hierbij een kiekje der drie verenigingen, welke, onder leiding van den heer P. Kruithof van Rotterdam, zongen op het concours te Puttershoek en bekroond werden. Ze zijn: „Looft den Heer“ van Kralingsche Veer; „Jong Leven“ van Smitshoek en „Asaf“ van Rijsoord, die alle eerste prijzen verwierven.

De heer J. Schulze was vijftig jaar onafgebroken in dienst bij den heer Hahle, huis- en decoratieschilder te Schiedam.

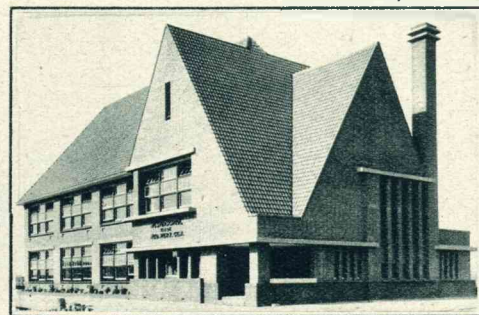
Te Gouda werd de fraaie Westerschool geopend in het stadsdeel: „De Korte Akkeren.“

Men zond ons nog een hitte-kiekje, dat we hierbij 'n plaatsje verleen. 't Bad was wel primitief, maar 't gaf heerlijke verfrissing.

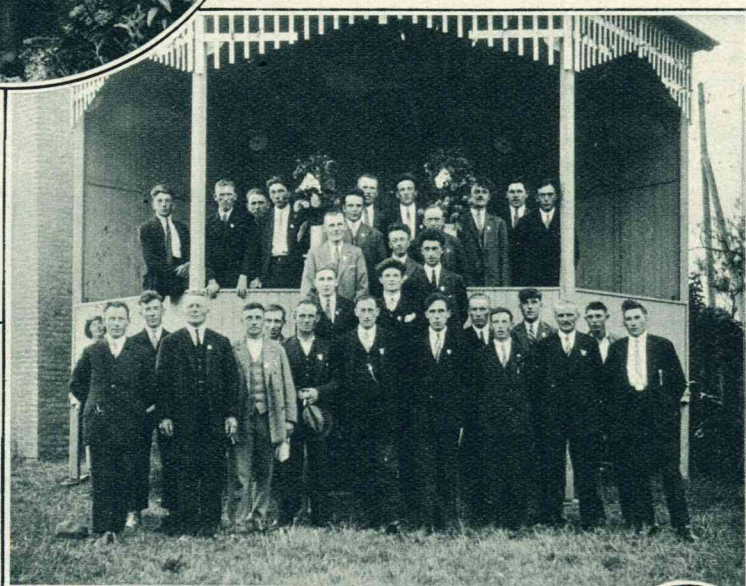
Vier generaties der familie Voorbach te Maassluis: resp. 90, 65, 38 en 19 jaar. Een eventueel toekomstig vijfde geslacht schijnt niet uitgesloten.

GEMENGD FOTO-NIEUWS

In den biljartwedstrijd van den „R.B.B.“ won de heer Jacobs den Groot Rotterdam-Beker. Onze gelukwensen!

Te Krimpen aan den IJssel concerteerde het Nieuwe Mannenkoor. Ook verleenden „Krimpen a. d. Lek“ en Wilton's harmonie medewerking.

De heer C. Bos, suppoost van het Boymans-Museum, ging na bijna dertigjarige trouwen dienst met pensioen.

Bij den jaarlijkschen Singelloop te Gouda wist „Thor“ van Gouderak opnieuw beslag te leggen op den Albrowisselbeker.

De heer J. Ypelaar hoopt den dag te herdenken, waarop hij vóór vijftig jaar in dienst trad bij de fa. Gebrs. Kamphuisen te Gouda. — De gouden jubilaris.

Het vroolijke kampement te Lekkerkerk.

LICHT OVER DE GOUWE

DE GOUWE TE GOUDA

VROUWEN- LEVEN

*Voor Morgen,
Middag en Avond*

Bij de nieuwe modellen voor den herfst vinden we weer allerlei dat onze bewondering opwekt; soepele warme mantels, wollen japonnen met inzetsels van afstekende kleur en van glanzend materiaal en allerlei toiletten met iets ernstigs van lijnen dat zich wonderwel aanpast bij den lichten weemoed van het komende jaargetijde — eenvoudige japonnen met bolero of met bijpassende pelerine.

Een goed voorbeeld daarvan is het ensemble van onze eerste afbeelding. Dit Parijsche toilet van donkerblauw laken is gegarneerd met 'n weinig lichtblauw voor kraagje en ceintuur en met lichtblauwe knopen. Het is, in zijn eenvoud, buitengewoon charmant, en de gladde, rond geknipte pelerine verkrijgt iets origineels door de wijze waarop ze aan de jurk bevestigd is. De beide pattes moeten zóó worden afgewerkt, dat ze, wanneer de japon zonder pelerine wordt gedragen, glad kunnen neerhangen.

Het elegante hoedje, dat bij dit toilet gedragen wordt, past zich in kleuren precies bij de japon aan.

Herfsttoilet van donkerblauw laken met kraagje, ceintuurgesp en knopen in lichtblauw.

Namiddagtoilet van crêpe de chine met de moderne ruche-garneering.

Avond-ensemble „Café Noir”, van wit en kastanjebruin peau d'ange.

De kleine nauwsluitende vorm is licht blauw, terwijl de lintgarneering donker blauw is. Dit sierlijke hoedje is gemakkelijk na te maken. Men kan er zelfs den bol van een ouden hoed voor gebruiken, legt het breede lint, in plooiën, strak daaromheen en naait het aan den linkerkant dicht bij den rand vast, waar een sierlijk neerhangende strik het geheel voltooiën moet.

Onze tweede afbeelding vertoont een modieus namiddagtoilet, in crêpe de chine, dat met zijn doorlopende lijnen uitermate geschikt is voor 'n figuur dat reeds van zijn slankheid heeft ingeboet. Een japon met ceintuur om het middel is nooit flatteus voor zware figuren, terwijl dit model de gestalte langer en slanker doet lijken. Het wijd uitvallende van de cloche-vormig geknipte voorbaan geeft het geheel een zekere vlotheid en de ruche-garneering van de taille is een der allernieuwste snuffjes voor het komende seizoen.

Bij de nieuwe Parijsche toiletten worden ruches op alle mogelijke manieren aangewend en wel vooral bij avondtoiletten. Op een effen zijden japon, bijvoorbeeld, wordt een kanten bolero gedragen, omzoomd met ruches; een tulen ruche, bijeengehouden met een grooten strik, vormt als ceintuur de hoofdgarneering van een zijden japonnetje; een eenvoudige gladde avondjapon heeft mouwtjes van breede wijd-uitstaande ruches. Ruches omgeven het décolleté van weer andere toiletten en ook op meer bescheiden wijze doen ze zich gelden.

Smalle ruches omgeven kraagjes en manchetten; in meervoud vormen ze fichus en zelfs handschoenen weet men te verfraaien door een ruche welke nauw den pols omsluit.

Avondtoiletten worden steeds zeer lang genomen, zóó lang, dat ze nauwelijks de schoentjes te zien geven. Satijn, ofwel in één kleur, ofwel in twee tinten gecombineerd, vormt hiervoor een zeer gewild materiaal.

Het hierbij afgebeelde avond-ensemble werd ontworpen door Norman Hartnell, die het „Café Noir” doopte. Glanzend peau d'ange in kastanjebruin en wit werd tot dit origineele geheel verwerkt.

De japon heeft 'n witte voorbaan, terwijl bij den langen mantel het geheele bovenstuk en een breede rand langs de voorbanen in glanzend wit het bruin omgeven.

PAULA DEROSE.

*Zoo gelukkig
is elke moeder
met den schuimbril:*

Geen vlokje schuim kan het kleintje bij de haarwassching in oogen, mond of neus komen. Het haarwasschen is nu een waar genoegen! Maar ook moeder gebruikt voor zichzelf alleen Zwartkop-Shampoo, de eenige Shampoo met een schuimbril. Dan is het tevens de eenige Shampoo met de Haarglans-naspoeling. Haarglans bindt het opgezwollen haar (adstringeert het) en maakt het vrij van alkali (neutraliseert het). Haarglans vergemakkelijkt het friseeren en geeft ook ouderen den glans van kinderhaar.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

20 Jaar lang reumatisch.
Sinds 1930 verdwenen!

Deze arme man moet wel een record hebben behaald in het lijden. Hij zegt o. a.:

„Van 1910 tot 1930 — dat is dus twintig jaar heb ik ontzettend geleden door reumatiek. Ik ben blij dat ik nu kan beweren, van 1930 tot nu toe geheel van die afschuwelijke pijnen bevrijd te zijn gebleven, enkel en alleen door het gebruik van Kruschen Salts en niets anders. Ik moet zeggen, dat twintig jaar een langen tijd is voor iemand om met die vreeselijke pijnen rond te loopen.”

W. P.

Kruschen Salts

Uw reumatiek is juist als de zijne en die van ieder ander. Zij wordt veroorzaakt doordat scherpkantige urinezuur-kristallen zich tusschen de gewrichten nestelen en Kruschen

Salts zal deze kristallen geheel oplossen. Vervolgens zal — indien ge u naderhand steeds aan „de kleine dagelijksche dosis” houdt — het nooit meer mogelijk zijn dat deze scherppuntige kristallen zich opnieuw vormen. De reumatiek zal voorgoed verdwenen zijn.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b

bij de Hooifdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen: STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat) J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht DEREK, Betje Wolffstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk) DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof) KREUKNIET Wolphaertsburch 181

(Charlois) BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheestraat 56, Schiedam

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het PATENT LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

DANSINSTITUUT

Aanvang danslessen voor eerst-
beginnenden: Zondag 11 en
Dinsdag 13 September.

H. FRENK

JONKERFRANSSTR. 21

Inlichtingen en prospectus gratis. Inschrijving dagelijks

**een GRATIS
PROEFFLACON**

waardoor
de jeuk bedaart
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder- vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondrage- lijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. koste- loos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 32, Amster- dam-C, ontvangt U gratis en franco een proef- flacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets
evenaart

D.D.D.
GENEESMIDDEL

Niets
overtreft

TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

Zomer in Zwitserland

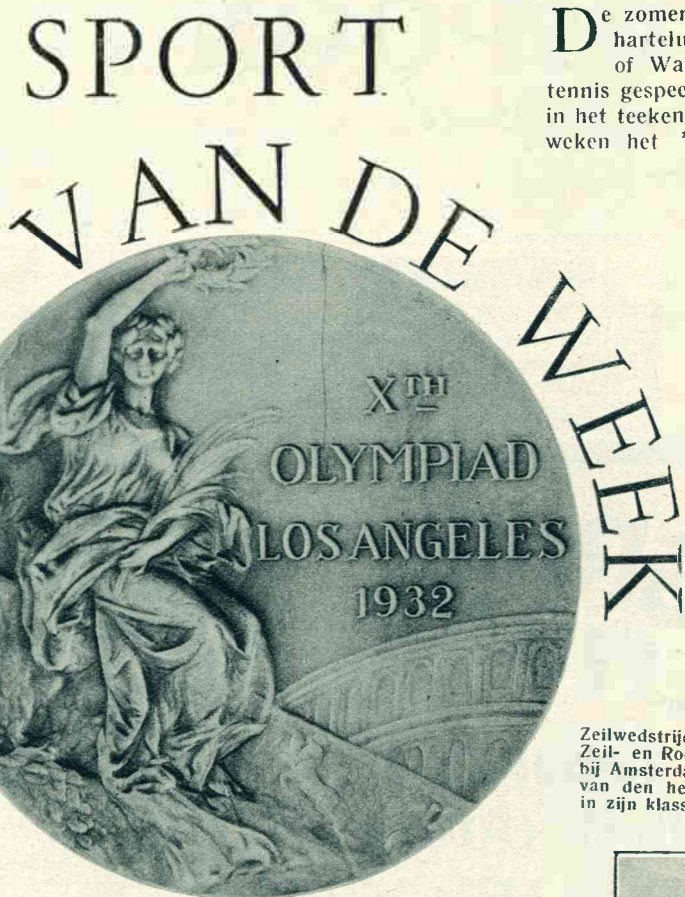
Alle inf. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland) gerenomeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor

kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa”, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

Zondag had te Amsterdam de jaarlijksche algemeene vergadering van den K. N. V. B. plaats. Op onze kiek de kopstukken der Nederlandsche voetbalregering. Zittend v.l.n.r.: D. Spaan, S. Coldewey, Dr. van Prooye, J. Moorman, A. de Haan. Staande: L. Boeljon, O. de Vries, A. Staal, K. Lotsy en H. Valkema.

De zomer spoedt ten einde. Zondag heeft men nog naar hartelust kunnen genieten van Wilgenplas, Scheveningen of Wassenaarsche Slag, er is nog gezeild, cricket en tennis gespeeld, doch heel dit gebeuren stond toch min of meer in het teken van den naderenden herfst, welke over eenige weken het 's zomers zoo verdeelde Nederlandsche sportgezelschap in dichte drommen naar king soccer terug zal voeren.

De strijd om den Zilveren Bal is voor Rotterdam eigenlijk de officiele opening van het voetbalseizoen. Terwijl Zondag de vroede vaderen van den K.N.V.B. in de hoofdstad over des voetballers wel en wee beschikten, zijn op Spangen de beenen reeds los gekomen.

Ook thans weer is gebleken, dat de Zilveren Bal in den loop der jaren niets van zijn aantrekkelijkheid heeft ingeboet, want hoewel de zomersche temperatuur eigenlijk meer naar andere geneugten dreef, heeft

Spangen een belangstelling gehad, waarmede het in gegeven omstandigheden meer dan tevreden kon zijn.

De grootste verrassing van den openingsdag is wel de eclatante overwinning van Sparta op Hermes D.V.S. geweest. Met 1—4 gingen de Schiedammers ten onder. Sparta's aanhang kreeg dus reeds voldoende gelegenheid tot juichen, waarbij

Zeilwedstrijden van de Nederlandsche Zeil- en Roei-Vereniging op het Buiten-IJ bij Amsterdam. De regenboog „Hollandia" van den heer C. v. Staveren passeerde in zijn klasse het eerst de finish.

De hoogste onderscheiding op de Olympische Spelen. De voor- en achterzijde van de gouden Olympische medaille, zooals Lt. Pahud de Mortanges en de wielrenner v. Egmond er elk een mee naar Holland hebben genomen.

wij er terloops echter voor willen waarschuwen, dat men niet een al te groote waarde aan het resultaat van dit eerste optreden hechte.

Overigens zijn de gemoederen nog niet al te zeer in beroering gebracht. Over 't algemeen verhief het vertoonde spel zich niet boven het middelmatige; bleef er zelfs vaak een behoorlijk stukje onder.

V.O.C. gaf Xerxes behoorlijk partij en wist zich zelfs tegen de eerste klassers een 2—0 voorsprong te verwerven. Toen kwamen de gestreepten los en zag de Combinatie zich ten slotte nog met den oneven goal geklopt.

Feijenoord maakte korte metten met Gouda, hoewel de kaasmenschen toch een vrij goed spel vertoonden en men er van overtuigd kan zijn, dat de Goudsche ploeg in de tweede klasse weer een hartig woordje gaat meespreken. Feijenoord won met 3—0 en kon er zich met Sparta op beroemen, de beste cijfers op den eersten dag te hebben geboekt. Mogelijk een voorteeken van een a.s. finale tusschen de beide grootste Rotterdamsche rivalen? Helaas kon 't door loting zoo ver niet komen.

H.V.V. ging tegen zijn stadgenoot Quick met 0—1 ten onder. Een veeg teeken voor de geelzwarten misschien. Het zal inderdaad een heele toer voor den Leeuw van Wassenaar zijn om het verloren eerste klasse terrein weer te herwinnen. De goede wil is er wel bij de heeren, doch aan het materiaal, vooral voor zoover dit het verdedigende deel van het team betreft, ontbreekt nog wel het een en ander.

A.D.O. zag zich door een strafschoppingeval na den wedstrijd tegen het Antwerpsche Beerschot in de volgende ronde

De strijd om den Zilveren Voetbal. Spelmoment uit den met 4-1 door Sparta gewonnen wedstrijd tegen H.D.V.S. Sparta valt aan.

Een groote overwinning van Sparta op H.D.V.S. in den strijd om den Zilveren Bal. Op onze kiek kampt men alleen maar om den lederen bal.

Het jaarlijksche voetbalfeest op Spangen. Hercules tegen Heracles in actie. Een spannend moment voor 't Utrechtsche doel

geplaatst. De roodgroene Hagenaars hadden het trouwens goed getroffen met deze tegenstanders, die toch slechts eenmaal op Spangen te gast konden zijn, daar volgende week de competitie in België reeds draait.

De Utrechtsche tweede klasser Hercules gaf uitstekend partij aan de bijna gelijknamige eerste klassers uit Almelo. Na een spannenden strijd klopten de Oostelijke eerste klassers het oude Hercules met 2—1.

Zondag zien we dus terug Xerxes, Feijenoord, Quick, A.D.O., Sparta en Heracles. De Haagsche haantjes hebben zich als eenige tweede klasser weten te handhaven. Tegen Sparta komen zij Zondag echter voor een heet vuur. Het programma voor Zondag a.s. laten wij volledigheidshalve hier volgen: Quick—Sparta, Willem II—Feijenoord, D.F.C.—Heracles en A.D.O.—Xerxes. De winnaars komen 's middags tegenover elkaar.

Bengaalsch dorpsleven. — Een zendingspost in een dorp nabij Kanaghat.

Een Bladzijde uit het Dagboek van een Kantoorbediende

DOOR L. VIERHOUT

Indien u deze ééne maand uit mijn dagboek gelezen hebt, kent u tevens alle andere maanden van mijn geheele verder leven. Want mijn bestaan loopt met de regelmaat van 'n klok, die, al staat zij ook stil, toch den tijd niet ophoudt. Denk niet, dat ik dit met 'n grimmig gezicht neerschrijf; integendeel! Ik heb op mijn gelaat de plooiën van een glimlach gelegd en dat is het eenige gekke gevoel dat ik op het oogenblik heb. Lees dus met verschuldigde eerbied de ontboezemingen uit dit gemoed, dat eens opgekropt was, doch dat langzamerhand zoo geslonken is, dat er voor opgekroptheid geen plaats meer is.

1 Augustus. Ik heb pas salaris gehad en voel me lichtelijk opgemonterd. Het is een van de meest ideale oplossingen voor mijn mineurstemming der laatste weken, toen mijn blik drie en twintig malen per dag naar den kalender dwaalde om te zien of die groote gebeurtenis nog niet nader kwam. Eindelijk is het weer zoo ver en ik ben thans vastbesloten er heel zuinig mee om te gaan, zoodat ik niet naar den kalender behoef te kijken. Dat heeft me beslist afgemat. Het is al avond en nog heb ik het volle pond in mijn zak; mijn vrouw heeft er zeker vergeten om te vragen. Ik voel me bijna gelukkig.

2 Augustus. Ik ben heel wat armer dan gisteren! Door de volheid van mijn blijdschap tracteerde ik gisteravond mijn vrouw en in de taartjes herkende zij mijn volbloedige portemonnaie en ik moest oogenblikkelijk een aanzienlijk gedeelte afstaan. Weer een bewijs dat vrouwen de weelde niet verdragen kunnen. Mijn baas kwam vanmorgen fluitende binnen, waaruit ik opmaakte, dat hij niet getraceerd heeft en dus nog in het volle bezit van zijn penningen is. Gelukkig maar, anders is zijn gesnauw en gegrauw nog olie op het vuur van mijn ongemakkelijkheid. Ik keek op den kalender en rekende uit dat ik precies nog negen en twintig dagen moest wachten.

3 Augustus. Ik begin weer meer en meer blanco te worden. Er moest een nieuw matje voor de deur komen, terwijl ook de fluitketel niet meer floot en dus vernieuwd moest worden, vanwege de gasbesparing. De schoenenrekening verscheen, waaruit ik kon lezen dat ik een teenstukje en twee halve zolen en achterlappen op mijn Zondagsche schoe-

nen gekregen heb en mijn vrouw twee nieuwe achterlapjes. Verder een ringetje voor den gootsteen en het doorsteken van een verstopte pijp. Mijn baas scheen tot overmaat van ramp den vorigen avond getraceerd te hebben; zijn stemming was vulkanisch. Heerlijk toch als je baas bent! Ik zou ook wel eens mijn woede over tegenslagen op anderen willen koelen, maar ik heb niemand. Ik heb vier malen uitgerekend, dat het nog acht en twintig dagen duurde voor ik weer versch kreeg.

4 Augustus — Ik ben gevoelig platzak en mijn gehele bezit bestaat uit één gulden zeven en tachtig en een halven cent. Zal het verdere van deze maand mijn hersenen moeten concentreren op het trachten te vermijden van extra-uitgaven, anders loop ik vast. De huur, electriciteits- en waterrekeningen zijn gelukkig betaald. Hoop nu maar dat mijn vrouw weer niet aan haar maag gaat sukkelen; want het kan deze maand heusch niet lijden. Het geneesmiddel van haar maag draagt zij nu op haar hoofd; had zij dat snoezige hoedje niet gekocht, dan had voor een dergelijke uitspanning nog de gelegenheid opgestaan. Maar nu....

Nog volle zeven en twintig dagen. Jammer, dat iedere dag vier en twintig uren

heeft! Ik voor mij vind het veel te veel.

5 Augustus — Gelukkig heb ik gisteren alle betalingsklippen weten te omzeilen; ik bezit nog steeds een-zeven en tachtig en een half, dus mag ik hoogstens zeven en 'n halven cent per dag uitgeven! Wat kan je daar nu voor krijgen? Tijdens een gesprek met mijn baas wees hij op de nuttigheid van het sparen — hij had het anders nooit zoo ver gebracht zeide hij. Ik zie niet in hoe je met een overschot van 1.87½ in de maand het ver kan brengen. Na duizend maanden heb je dan precies 1875.— gulden; dus na drie en tachtig jaar, als ik 120 jaar oud ben, heb ik net voldoende om een behoorlijken auto te koopen en schiet er nog niets over voor benzine. Enfin, hij heeft dan zeker een anderen baas gehad. Laten we er het beste van hopen. Na zes en twintig dagen is het gelukkig weer de laatste....

6 Augustus. Het was ontzettend warm vandaag en ik heb bij een ijscoman die langs kwam een pakje ijs gekocht van 5 cent, zoodat ik na 1000 maanden 1874.95 zal bezitten. Mijn vrouw klaagde over zenuwen en wilde nervositas-pillen hebben. Heb ze echter afgeraden en gezegd dat koude baden veel en veel beter waren. Nervositas-pillen kosten 2 gulden en dat is veel te kostbaar. Den hemel zij dank is er dien dag niets anders gebeurd;

Punjabisch dorpsleven. — 't Dorps-
hoofd in zijn schil-
derachtigen dos.

het was wel warm, maar ik heb me verstorven en dat terwijl die kerel met zijn ijscobelletje zeker wel tien maal zoo hard klepelde. Kan me best begrijpen, dat in dezen tijd iedere klant er een is. Heb me vast voorgenomen over vijf en twintig dagen een portie ijs van twee dubbeltjes te nemen. Hè, ik wou dat 't al zoo ver was.

7 Augustus. Voel me een gebroken man! De likdoornpleisters van mijn vrouw waren op en haar likdoorns zaten er nog. Moest en zou nieuwe meebrengen. Heb den geheelen avond doorgebracht met het speuren in de krant naar de goedkoopste, doch vond niets; al die dingen waren even duur: 25 cent. Afzetters, om voor dien smerigen rommel vijf en twintig cent te rekenen. Bezit thans 1.57 $\frac{1}{2}$ en heb maar besloten mezelf op een sigaar te feesten van 7 $\frac{1}{2}$ cent, dan heb ik precies een daalder. Nog vier en twintig lange dagen!

8 Augustus. Door mijn vrouw uitgemaakt voor verkwister, vanwege de sigaar. O, wat is geld toch een heerlijk bezit en toch moet ik nog 23 dagen wachten. Heb me dien dag herhaaldelijk verteld in de boeken, en iederen keer scheelde het juist 23 cent.

9 Augustus. Een zeer stompzinige dag. Heb met collega Maus gewed om een dubbeltje en natuurlijk verloren. Ik ben nu eenmaal voor het ongeluk geboren. Heb nu 1.40 en het duurt nog 22 dagen.

10 Augustus. 10 van de 31 is 21; dit was de eerste som die ik vanmorgen maakte en ook de belangrijkste. Er is verder niets gebeurd.

11 Augustus. Of deze maand nooit opschiet! Ik zie thuis verschillende havelooze dingen die vernieuwd moeten worden, maar waar haal ik het geld vandaan? Als het nu over 20 dagen was....

12 Augustus. Ik schei er mee uit.... Wat kan het een vreemde schelen hoe die 1.40 opkomen? Bovendien gebeurt er toch niets en zijn alle resteerende 19 dagen precies hetzelfde als de voorafgaande.

.....

.....

.....

.....

..... o, lezer! lees in iedere punt een zucht en een blik en verdeel daartusschen die 1.40, dan hebt

Punjabsch dorpsleven. — Een straattooneeltje van oud vaderlijke rust en charme.

Punjabsch dorpsleven. — Aan den dorpsput halen de vrouwen in soms kostbaar vaatwerk het benodigde water.

u een volledig overzicht van deze maand. Kunt u zich thans voorstellen hoe ik mij voel? Maanden en maanden is het nu reeds zoo, alleen de overschotten varieerden van 2.35 tot 12 cent. Steeds hoopte ik dat er verandering in zou komen, dat de eene maand tenminste heel erg veel mocht verschillen van de andere. Zal het geluk me dan nooit eens tegenlachen?

Verheugt u met mij, dierbare lezer! Het geluk is mij gunstig geweest en de volgende maand zal aanzienlijk anders voor mij zijn.

Ik heb tegen den eersten mijn ontslag gekregen!

DE OOGST WORDT VERNIETIGD!

*Een Braziliaansche Hercules,
die balen aan boord draagt.*

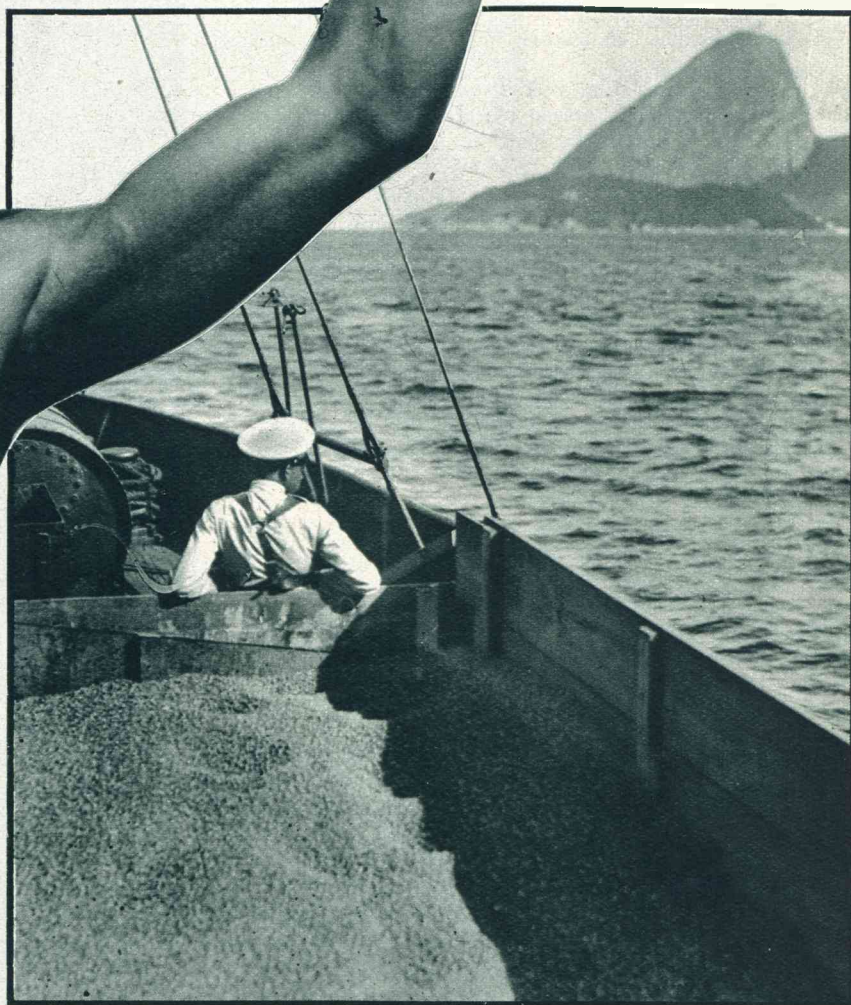
*Een schip met kostbaren koffie-
last aan boord vaart de haven
van Rio uit. Politietoezicht
ontbreekt niet.*

werkloos zouden zijn.
Nee, de wereld is zoo
eenvoudig niet, als zij
ons soms toeschijnt.

Brazilië moet zich
van zijn koffie-over-
schot ontdoen. Tot op
heden werden twaalf
miljoen balen koffie
in den Atlantischen

Een modern dichter schreef (over de crisis), dat wij allen gebrek lijden door den overvloed, en dat klinkt héél aardig, maar de moderne staatsman, die uitlegde, dat de economische ontwrichting niet werd veroorzaakt door overvloed, maar door onjuiste verdeling, had meer gelijk. Ofschoon er natuurlijk tallozen zijn in deze wereld, waar iedereen, die met geld omgaat, zich meent te kunnen veroorloven zich een specialist op economisch gebied te noemen, die hem op deze uitspraak hebben aangevallen. Wie er ook gelijk mag hebben, wij ontstellen in ieder geval telkens als wij in de kranten lezen, dat men in Canada heele voorraden tarwe vernietigt, in Argentinië hetzelfde doet met vleesch, in Hongarije den wijn laat wegloopen, in Nederland de kool op den mesthoop smijt en in Brazilië de koffie over boord werpt. Dit noemen de economen: prijsbescherming. Wil de verkoop van den nieuwen oogst eenigszins loonend zijn, dan dient men de voorraden, die de oude opleverde, te vernietigen. En het droevigste is, dat er honderden mensen nog werk vinden bij deze kostbare vernietiging van de voedselvoorraden: mensen, die anders

Het volstorten der ruimen

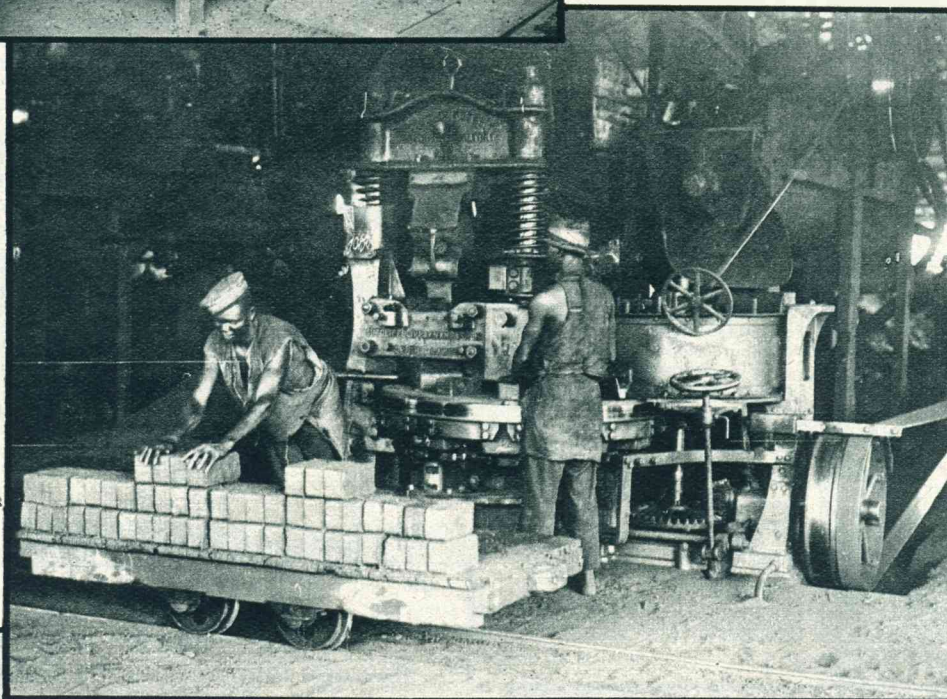
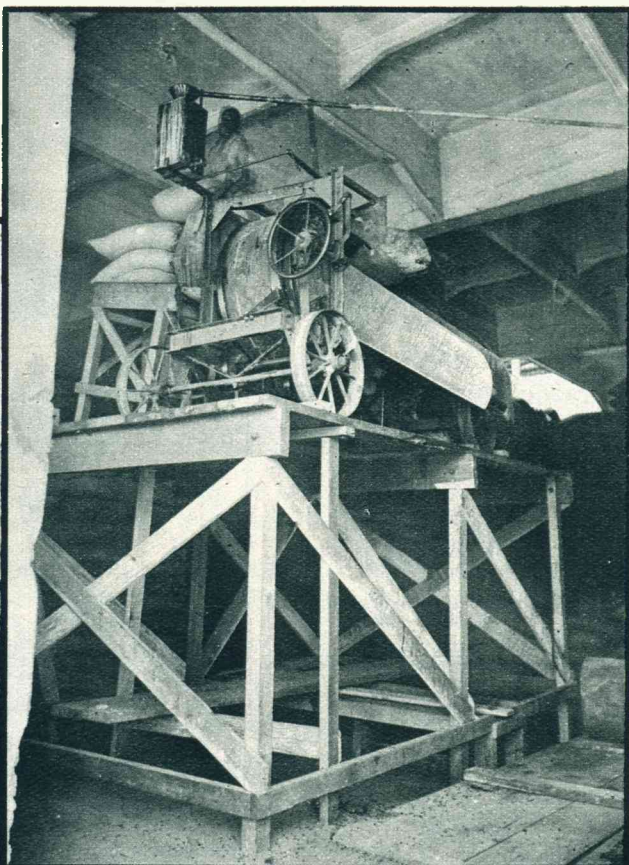
De koffie wordt eerst met creosoot overgoten om haar voor ieder gebruik ongeschikt te maken.

Een geweldige koffieberg, die afgegraven moet worden en eerst met teer wordt overgoten, alvorens de oogst aan de vernietiging wordt prijs gegeven.

In de gasfabriek gebruikt men briketten van samengeperste koffie om zoo den voorraad te doen slinken.

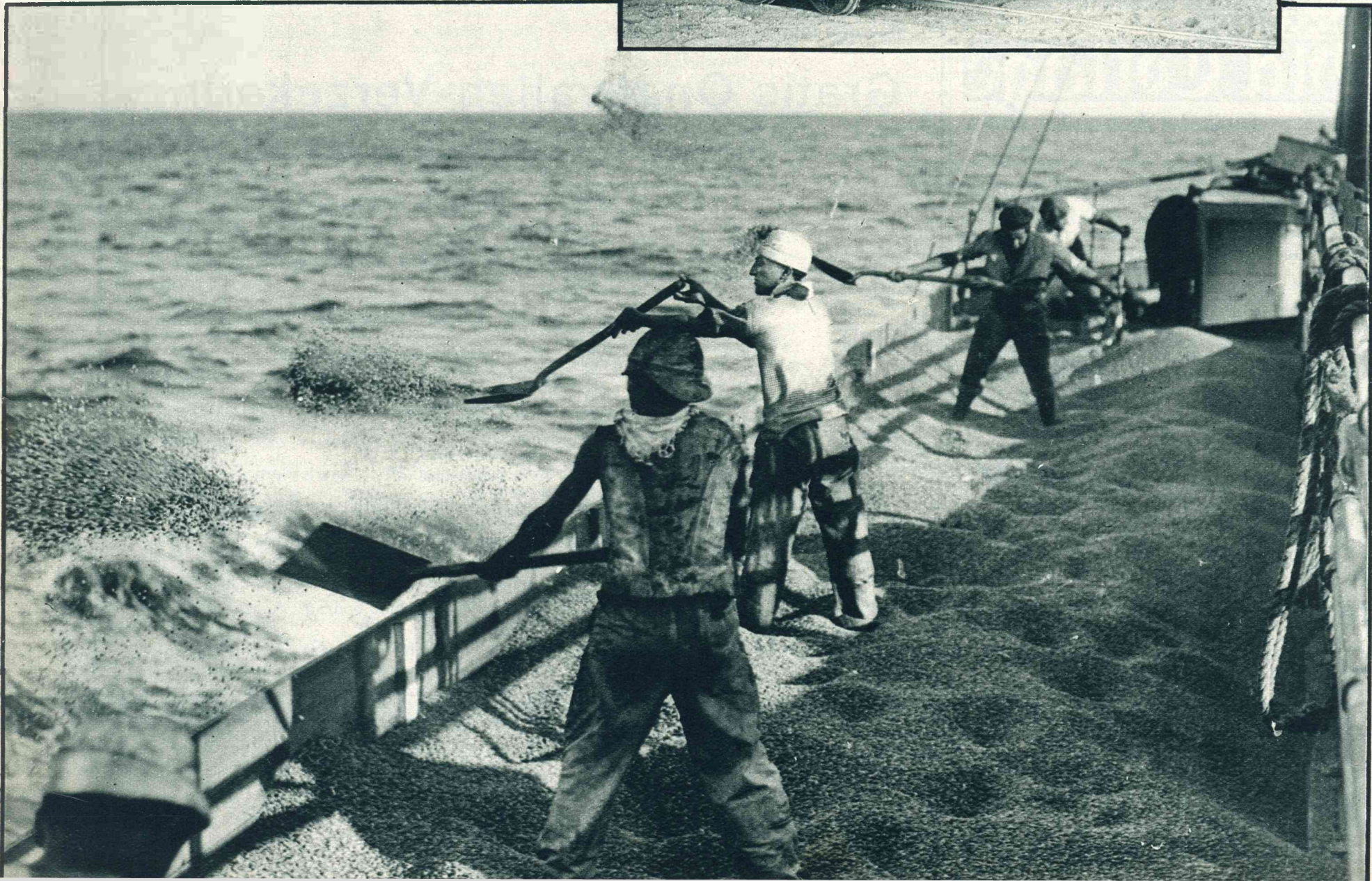
In volle zee wordt de koffieoogst over boord geschept.

Oceaan gegooit, of verbrand op de enorme plantages in de omgeving van Santos, of men gebruikte de koffiebollen als stookmateriaal in de gasfabrieken van Rio de Janeiro.

In de briketfabrieken wordt de koffie eerst met creosoot bespoten, om haar voor iedere consumptie ongeschikt te maken en om aldus de vernietiging met een minder bezwaard hart te doen geschieden. Daarna varen de schepen de haven van Rio uit, iederen dag opnieuw, om de enorme, reeds vergiftigde voorraden, te storten in de diepten der zeeën.

Een tragisch schouwspel: de mensch, die de natuurproducten vernietigt, om niet van honger om te komen.

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om 't eten smakelijker te maken moet van het allerbeste zijn, neem daarom voor zout het droge—fijne—witte—zuivere,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestiblen zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frissche gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccente parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middel-punt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkoopen Old Cottage Lavendel:

Toiletzeep	Water
Badcrystallen	Poeder
Badzeep	Talcum
Brillantine	Creams
Reuksachets	Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEUL & CO

Lavender Zeep en Lav. Water

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geillustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geillustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON—

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:
Adres:

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Een van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Stryktafels
Spanramen
Kuijpers
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus cengood bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnloze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekentondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3 en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3—5 uur.

BON recht gevend op 2 plaatsen in het CITY-THEATER

Hoogstraat 136 - Telefoon 57188

tegen halve prijzen, op alle matinee's met een minimum van 20 cent en op de avondvoorstellingen van Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Vrijdag met een minimum van 30 cent per persoon.

Het programma van 2 t/m. 8 September bevat wederom 2 bijzondere hoofdfilms: 1e. Siegfried Arno en Ralph Arthur Roberts in de komische schlager:

HUWELIJSBUREAU MEIJER

2e. John Barrymore in de sensationele prachtfilm:

IN DE MACHT DER HYPNOSE

(Svengali). Toegang boven 18 jaar.

Sinds onze laatste opgave keerden wij, op grond van onze

Gratis Ongevallen-Verzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. van L. Helwegen, Veelandingstr. 12, Roermond	f	500.—
Wed. van J. R. Steekstra, Molensteeg 15, Franeker	-	600.—
A. J. Gerrits, Hall bij Eerbeek	-	30.—
Wed. J. Paap, Burg. Engelbertstraat 42 a, Zandvoort	-	600.—
Wed. F. van der Ploeg, Zeestraat 63, Zandvoort	-	600.—
C. Brouwer, Delistraat 28 ^{II} , Amsterdam	-	30.—
A. de Boer, A 271, Sliedrecht	-	30.—
K. Kwiatkowski, St. Josefstr. 50, Sittard	-	50.—

f 2.440.—

Vorig totaal bedrag..... - 261.811.—

Nieuw totaal..... f 264.251.—

RECTIFICATIE

Abusievelijk is in de vorige opgave medeeling gedaan van een uitkeering, groot f 600.—, aan de Wed. C. Bouwman, Stolkijersluis, gem. Goudarak. Aangezien deze uitkeering niet heeft plaats gevonden, wordt 't totaalbedrag teruggebracht op

f 263.651.—

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

De gedeelten, welke door den rotsachtigen bodem geen gelegenheid hadden geboden tot een weelderigen boom- en plantengroei, vormden een niet geringere marteling gedurende de reis. Een witte, steenen vlakke, waarop de zon meedoogenloos scheen en waardoor de hitte, hoewel niet zoo vochtig, door de intensiteit nog ondraaglijker werd. Het was een verschrikkelijke tocht, vooral voor menschen, die aan dergelijke toestanden niet gewend waren.

De inspanning, de verlammeende vochtigheid in het woud zelf en daarna weer de stovende hitte putten hen geheel en al uit en dikwijls was hun tocht niet veel meer dan een zich voortslepen. En toch moest onvermoeid de tocht worden vervolgd. Cipriano moest zich achter hen bevinden en zij meenden, dat elk oogenblik in de verte het rumoer der vervolgers kon worden vernomen. Daarom moesten zij zonder ophouden verder trekken — zelfs al kwamen de drijvers in verzet tegen de haast, die aan den dag werd gelegd. Martin onderhield zich op besliste en afdoende wijze met hen, hierbij geholpen door Paul, die thans zijn rechterhand was geworden in het verleenen van krachtige hulp, waar dit maar noodig was.

Het was een wonder, dat allen de vermoeienissen, die de reis opleverde, konden doorstaan en vooral, dat de beide meisjes zich zoo goed wisten te houden.

Toen zij op den derden dag wederom een groot open gedeelte passeerden, voegde Martin zich bij Jennifer, die duizelig van vermoeidheid in haar zadel heen en weer zwaaide.

Hij fronste het voorhoofd, toen hij den toestand zag, waarin zij verkeerde.

„Ik geloof, dat wij er beter aan doen, straks vóór het binnengaan in de wildernis even te stoppen. Je hebt noodzakelijk eenige rust noodig.”

„Ik zou een miljoen jaar wenschen te slapen in een koel vertrek,” zei zij met een glimlach op haar bleek gelaat. „Is de eerstvolgende rust niet eerst over drie uur?”

„Wij moeten daarop een uitzondering maken. In dezen toestand kun je niet verder.”

„Nee. Wij houden niet eerder halt dan over drie uur. Voor dien tijd wil ik het niet hebben.”

„Nee! Nee! Je moet rusten.”

„Ik wil niet. Ik ga verder. Wij mogen geen minuut verloren laten gaan.”

„Wensch je je dan zóó in te spannen, dat je er ziek van wordt en de reis ten slotte nog meer ophoudt?”

„Ik zal niet ziek worden. Ik wil niet ziek worden. Ik ga verder, Martin.”

Hij zag haar aan, terwijl zij zich bijna niet meer in het zadel kon handhaven; zij was oververmoeid, doch bleef wilskrachtig.

„Ik moet zeggen, je toont een prachtig doorzettingsvermogen, Jennifer,” zei hij in bewondering.

Haar antwoord hield geen verband met zijn opmerking, doch toonde een terugkeer van haar geestkracht.

„Het is lang geleden, Martin, sinds je eens even met mij hebt gesproken. Waarom kom je nu en dan niet eens naar mij toe om wat met mij te praten?” En toen vervolgde zij, terwijl een lichte blos haar wangen kleurde, alsof zij zich een weinig schaamde voor de oprechtheid, die zij toonde: „Er is niets, dat voor een vrouw zoo opwekkend is, als een vriendelijk gesprek.”

Hij zag haar aan en voelde zich min of meer schuldig. Inderdaad, hij had haar ontweken. Het was beter. Waarom een intimiteit te scheppen, die toch niet kon voortduren? Het zou slechts de breuk tusschen hen beiden nog erger maken, na de bevrijding van Felton. Hij staarde voor zich uit en voordat hij kon antwoorden, vervolgde zij glimlachend: „Jouw primitieve opvattingen, Martin, hebben ook mij min of meer primitief in mijn denken doen worden. Ik word nu slechts beheerscht door de gedachte, mij door niets te laten beïn-

vloeden en recht op het doel af te gaan. Ik heb mijn gesprekken met jou gemist, Martin. Waarom houd je je zoo teruggetrokken?”

Zijn antwoord was eigenlijk een onwaarheid. „Op een tocht als dezen verliest men zoo spoedig elk gevoel voor gezelligheid, voor...”

„Ik heb het idee, dat je met opzet van mij vandaan blijft,” viel zij hem in de rede.

„De omstandigheden zijn de oorzaak. Op een tocht door de wildernis is men niet immer te spreken.”

Zijn antwoorden hadden geen invloed op haar. Kalm vervolgde zij: „Het is vreemd, doch wij schijnen eenigszins van houding te zijn veranderd. Ik bedoel, dat onze verhouding openlijker en veel oprechter was, toen wij samen dien aanval op de „Donna Diaba” hebben ondernomen. Martin, wiens fout is dat, van jou of van mij? Waarom is die intimiteit tusschen ons verloren gegaan? Ik hechte er waarde aan. Het was een heerlijk gevoel en het gaf mij kracht om door te zetten, zonder dat ik moeilijkheden vreesde.”

„Op de „Donna” was het een opwindende gebeurtenis. Doch hier verloopt alles tot dusverre in groote stilte en eenzaamheid.”

Zij zag hem aan en boorde met haar blik diep in zijn oogen, als om zijn geheimste gedachten te raden.

„Goed,” glimlachte zij, „ik zal verder geen moeite doen, om door dien ondoordringbaren muur te komen, indien je onverzettelijk blijft in je houding. Maar iets anders is, dat een gesprek opwekkend kan werken. Zie maar eens, hoe goed het mij heeft gedaan. Waarom probeer je het niet? Indien het je niet uit vriendschap mogelijk is, doe het dan om mij weer wat kracht te verschaffen.”

Zij glimlachte, zij maakte er een grap van, ondanks den ernst, die er in haar oogen was te lezen. En zij had de waarheid gesproken. Zij had wederom nieuwe krachten verkregen. Tijdens hun kort gesprek had zij die verlammeende moeheid van zich af kunnen zetten. De invloed, dien hij op haar had uitgeoefend, was hem zelf opgevallen in het schitteren van haar oogen en de hernieuwde veerkracht van haar slanke gestalte. Tusschen hen heerschte een verwantschap. Zij konden elkaar nieuwen moed en kracht geven... Hij kon dit bij zichzelf ook constateeren. Voor dit meisje zou hij alles willen ondergaan — gevangenschap, pijn, ondergang en dood... Ja, ondergang en dood. Was hij op het oogenblik niet bezig, zijn eigen ondergang voor te bereiden?

Hij verheugde zich over haar teruggekeerde veerkracht en zei: „Ja, ik moet toegeven, dat ons gesprek een goede medicijn voor je schijnt te zijn geweest. Maar ik ben slechts een neerslachtige kerel, Jennifer. Waarover zou ik met je kunnen praten?”

„En jouw persoon dan?” glimlachte zij. „Je weet niet, hoe eigenaardig de invloed is, dien een man als jij op een vrouw kan uitoefenen. Waarom ben je eigenlijk hier?”

Hij lachte. „Ben je niet bang, dat het antwoord zal luiden: Omdat ik door de politie word gezocht?”

„Daar kan geen sprake van zijn,” antwoordde zij vol vertrouwen. „Je hebt misschien al heel veel verricht, doch elke soort misdaad zou tegen je natuur indruischen. Wat was het, zucht naar avontuur?”

Zijn hart begon sneller te kloppen. Hij wenschte toch voor alles, dat zij in hem niets anders dan oprechtheid zag. Luchtig antwoordde hij: „Gedeeltelijk zucht naar avontuur, gedeeltelijk noodzaak. Ik had juist voldoende geld om er van rond te komen en thuis een gemakkelijk, doch niet te luxueus leventje te leiden... Doch het was niet genoeg om iets groots te kunnen ondernemen. En ik veronderstel, dat ik iets met mij omdroeg, een verlangen naar groote daden, die ik niet kon bedrijven, wanneer ik mij in het vaderland maar zoo'n beetje bleef amuseeren.”

„Ik denk wel, dat je onze levenswijze haatte, Martin.”

„Ik hield er niet van, Jennifer,” gaf hij toe. „Zij scheen mij zoo volkomen doelloos toe. Die levenswijze maakte mij ziek. Het was alles zoo kunstmatig en eenieder was zoo trotsch op zichzelf. De menschen verrichtten niets en dachten toch heel wat van zichzelf... Ik moest ergens heen, waar het leven eenvoudiger en natuurlijker en vooral oprechter kon worden geleefd; waar ik iets kon doen.”

„Waarom kwam je juist hierheen?” vroeg Jennifer.

„Ja, dat is vreemd gegaan,” glimlachte hij. „Ik werd onweerstaanbaar hier naar toe gedreven. Ik weet niet of je het kunt gelooven, doch er was iets in mij, dat mij voortdurend aanspoorde naar Zuid-Amerika te gaan. Er waren zeker andere streken, waarheen ik had kunnen trekken... Maar neen, iets in mijn bloed riep om Zuid-Amerika. En, toen ik hier kwam, ontdekte ik spoedig de reden. Op zekeren dag kwam ik in een kleine stad in het binnenland aan. Mijn tocht daarheen was niet toevallig geschied. Eén van de senatoren van Rio had mij een geschiedenis verteld over een man, die mijn naam droeg en die zeer nuttig werk had verricht in dat kleine plaatsje. En dat was waar. In het regeeringsgebouw van die plaats hing een schilderij — een zeer slecht schilderij, doch duidelijk te herkennen, zooals dat met slechte schilderijen meer het geval is en het had een afbeelding van mijzelf kunnen zijn. De man heette Sonda. Deze persoon was een buitengewoon mensch geweest. Hij was het, die practisch genomen de wildernis had bestreden, ontgonnen en de stad had doen ontstaan. Zijn bestuur was eveneens zeer karaktervol en bekwaam — ik spreek nu van honderdtwintig jaar geleden — zoodat de gevolgen van zijn bestuur thans nog duidelijk blijken uit den bloei, waarin het plaatsje zich verheugt. Nog heden ten dage is het voor deze streken een belangrijk handelscentrum.”

„Dat is wonderlijk,” zei Jennifer verbaasd. „Sonda beteekent natuurlijk Sondas... Was hij een bloedverwant?”

„Mijn overgrootvader,” antwoordde Martin. „Natuurlijk kende ik in groote trekken zijn levensgeschiedenis. Doch er werd bijna nooit over gesproken en de rijkdommen, die hij persoonlijk hierdoor had verkregen, waren door zijn zoon en kleinzoon verkwest geworden. Nadat hij hier in cultureel opzicht zoo schitterend gewerkt had, was hij naar zijn vaderland teruggekeerd, oorspronkelijk met de bedoeling er slechts tijdelijk te verblijven. Hij trad daar echter in het huwelijk en ik vermoed, dat het op aandrang van zijn vrouw is geweest, dat hij niet meer naar hier is teruggekeerd. Dit alles werd mij duidelijk en ik begreep, dat de roep naar zijn tweede vaderland eerst in mijn persoon weerklank had gevonden.”

„Het is buitengewoon. En heb je zijn werk wederom ter hand genomen?”

„Nee. Dat zou hebben beteekend, dat ik aan een werk ging arbeiden, dat reeds voor het allergrootste gedeelte tot stand was gebracht. Ik - eh — veronderstel, dat ik genoeg geestkracht en arbeidslust in mij voelde om te trachten elders te helpen, zooveel als in mijn vermogen was. Die Indianen en halfbloeden daar in verafgelegen binnenlanden... Ik vatte het plan op, om hun beschaving te leeren en te brengen, opbouwend werk te verrichten. Dit was mij natuurlijk niet mogelijk op groote schaal, doch mijn theorie is, dat, indien elk mensch slechts één steentje bijdraagt tot opbouw van hetgeen in de wereld nog braak ligt, dit alles te zamen tot het groote doel, de verheffing van den mensch, moet voeren.”

„Ik begrijp het volkomen,” glimlachte zij. „Je begaf je onder die menschen in afgelegen streken om hun langzaam, heel langzaam de beschaving bij te brengen.”

„Ja, maar tevens om te voorkomen, dat de bewo-

No. 11

RIJNREIS. — De Drachenfels, een der hoogtepunten der Rijnromantiek, van Honnef uit gezien.

ners op de meest onmogelijke wijze worden uitgebuit. Het schijnt dat ons ras, en dan bedoel ik meer menschen van ons soort, meent, dat het volkomen het recht heeft als exploitant op te treden.... Doch niets is minder waar. Ik zou het dan ook op hoogen prijs stellen, als je wilde inzien, dat de voordeelen, die mij in den loop der jaren zijn toegevloeid, niet overmatig mogen worden genoemd.... Natuurlijk moet er eenige winst aan verbonden zijn, doch een dergelijke winst mag slechts behaald worden onder het drijven van een zeer fairen en oprechten handel, en er moet bovendien naar worden gestreefd het menschelijk leven hier in elk opzicht gemakkelijker en comfortabeler te maken.... Op die wijze heb ik nu reeds meer dan tien jaar gewerkt met mijn schoener."

"Hoe komt het, dat je de reputatie bezit van — van een durfal?"

"Ik veronderstel, dat ik van opwinding houd," glimlachte hij. „En dan heb ik mij dikwijls gewaagd in streken, waar de Indianen den blanken zeer vijandig gezind waren.... Bovendien heb ik nog wel eens op andere wijze het recht verdedigd, waar ik meende, dat dit absoluut noodzakelijk was.... Ik ben eens een rivier opgevaren — en liet daar een oude oorlogsboot zinken om op die wijze steun te verleenen aan een aantal patriotten, die zich wilden bevrijden van een zeer tiranniek bestuur. Een ander maal heb ik eens den geheelen goudvoorraad uit een staat weggesleept, omdat de regeering besloten had alle contracten te verbreken en een zeer hooge belasting te heffen op alle ondernemingen, die in dien staat waren gevestigd, waardoor de economische ontwikkeling ten volle ontwricht zou worden.... In dat soort ondernemingen had ik een groot genoeg. Ik veronderstel, dat ik nogal warm bloed in mijn aderen heb."

"Of een sterk gevoel voor rechtvaardigheid," zei zij. „Het valt mij op, dat al je handelingen

eigenlijk ten doel hebben een rechtzetten van hetgeen verkeerd is.... Zooals dit met de wraak, die wij thans willen uitoefenen, in den grond van de zaak ook het geval is."

Martin verviel in een volkomen stilzwijgen. De bevrijding van den schelm Felton — een rechtzetten van begaan onrecht. Het was wel ironisch. Het was hem bijna onmogelijk het gesprek verder voort te zetten, hoewel hij zag, hoe zij daardoor weer vervuld was geworden met frisschen moed en kracht. Gedurende een minuut hielden zij het gesprek nog gaande, totdat een klein oponthoud, veroorzaakt door het struikelen van een der dieren, hem een welkome gelegenheid gaf haar te verlaten.

Hij keerde niet aan haar zijde terug, doch bleef aan het hoofd van den kleinen stoet. Zijn gedachten waren somber. En dit werd er niet beter op, toen Lillas Seyler haar rijdier naar voren dreef en naast hem kwam rijden. Een spottende glimlach zweefde om haar lippen, toen zij hem aansprak:

"Wat is het bij jullie mannen toch een bewonderenswaardig bewijs van sterkte om het mes zonder blikken of blozen in de wond te steken."

"Wat beteekent die opmerking?" vroeg hij.

"Het is niet noodig een antwoord te omzeilen!" glimlachte zij. „Openhartigheid in het spreken kan nog immer als een groote deugd beschouwd worden!"

Hij vond het niet noodig hierop te antwoorden. „Maar ik veronderstel, dat het lastig is nu en dan een vertrouwelijk gesprek met Jennifer te voorkomen," vervolgde zij.

"Waarom zou ik dat doen?" antwoordde hij kortaf.

"Waartoe zal dat leiden?" vroeg zij, wederom met zachte stem, doch zonder spot in haar toon. „Zie je dan niet in, dat het slechts tot een grooter leed voert — nadat wij dien man hebben bevrijd?"

Hij staarde haar verbaasd aan. Hij verwachtte van haar geen sympathie.

Zij lachte een weinig bitter:

"Je had gerust mogen zeggen: „Maar jij, Lillas Seyler, zult daarin dan nog meer genoeg scheppen"....

"Daar heb ik niet eens aan gedacht," antwoordde hij.

"En ik veronderstel, dat je er evenmin aan hebt gedacht, dat ik in opstand kom bij de gedachte, jou binnenkort het slachtoffer te zien worden van alles wat dat meisje onderneemt...."

"Miss Seyler," zei hij rustig, „ik geloof niet, dat wij er iets bij zullen winnen, als wij het gesprek op deze wijze vervolgen."

"Neen," zei zij en haar gewone spotlach verscheen weer op haar gelaat, „dat geloof ik ook niet. En ik bederf mijn genoeg maar, door mijn vrouwelijke natuur de overhand te laten nemen en te trachten je voor het ergste te behoeden. Ik veronderstel, dat een dergelijke inspannende reis iemand weekhartig maakt.... Een weinig vermoeidheid schijnt van ons allen weer vrouwen te maken."

"U is niet oprecht tegenover u zelf, miss Seyler," begon hij....

"Vlei me niet," wees zij hem af. „Het was een kleine opwelling van zwakheid. Ik liet mij even meevoeren door mijn medelijden, dat een man als jij binnenkort een dergelijke behandeling, een dergelijke minachting moet ondergaan.... Maar ik ben nu mijzelf weer, Martin, en ik haat je. Wanneer wij volkomen zijn uitgerust en jij op zoek bent naar Ralph, zal mijn oude veerkracht weer geheel terugkeeren en ik zal in staat zijn ten volle te genieten van het drama bij de onthulling, die Ralph omtrent jouw persoon aan zijn zuster zal doen."

Zij knikte hem met een spottenden glimlach toe, terwijl een donker wreed licht in haar oogen blonk. Toen voegde zij zich weer bij de anderen.

Waarom zou zij critiek vreezen?

Zij is gracieus, charmant . . . : ieder erkent het! Toch wordt haar schoonheid becritiseerd - en zij weet dat die critiek gegrond is. Want het vergrootglas onthult meedoogenloos dat haar teint bedorven wordt door puistjes en andere geringe foutjes der huid.

Als zij slechts wist hoe gemakkelijk die critiek te voorkomen is! Twee maal daags een korte massage met het volle schuim van Palmolive zeep en warm water, gevolgd door een afwassing, eerst met warm, daarna met koud water - en in korten tijd is de huid zoo zacht en frisch als die van een schoolmeisje!

Past u deze methode eens toe! U zult versteld staan van de goede resultaten. Want de verjongende, heilende invloed der cosmetische olijven palmoliën, in Palmolive verwerkt, kan nooit worden overschat!

20 ct.

Behoudt de frissche teint der jeugd

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

**Wat
Groot Rotterdam**
U allemaal geeft . . .
voor 12¹/₂ ct. per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actuele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist”, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevallenverzekering voor abonné's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17¹/₄ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

*Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur, voor maar*

12¹/₂ cent

Dat geeft U een abonnement op **Groot Rotterdam**

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15916

10 Attracties

The Twinkling Five
De Hollandsche Revellers

The Kafka four
evoluties aan de Trapèze

Barandini
met zijn leuken August

Dr. Ostermayer
m. z. bekroonden schimmel

Joe Hedges Biller Comp.
Dans Revue

Dagelijks 2.15, 8.30
Zondags 2.15, 5, 8.30

25 c. - 1.50 incl. bel.

De Mode eischt een Slanke Lijn

Zoo is het nu eenmaal. - De hedendaagsche Mode eischt vóór alles een Slanke Lijn. Een corpulent lichaam bederft het meest geraffineerde Parijsche model! En waarom zoudt U te dik zijn?

In de Facil-Pastilles vindt U een zekere en absoluut onschadelijke vermageringskuur. Dit kan door Duizenden worden bevestigd. Facil werkt zonder diëet en is gebaseerd op het principe van „geleidelijk gewichtsverlies”.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

**Electrische Wasch- en
Wringmachines van
BRINKMAN & ZN.
geweldig!**

EENIGST SPECIAAL MAGAZIJN
Goudscheweg 70-72 - Tel. 55811
Filiaal Beyerlandschelaan 130
Telefoon 57042 - Rotterdam

WASCHMACHINES f 24.75, f 31.50
ELECTRISCHE - 85.-, - 95.-, f 110.-
WRINGMACHINES - 9.95, - 11.25

Geen wasch te groot - geen huis te klein!

**DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING**

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes **BOOM's Astmapoeder**. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor 'n zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.”

Boom's Astmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking. Alleen echt met den naam **BOOM**. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanv. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12

XVIII FELTON'S EERSTE OPTREDEN.

Ten slotte waren zij dan toch Senzala genaderd en op eenigen afstand sloegen zij hun kamp op om eerst van een welverdiende rust te genieten. Het stadje dicht te naderen, zou gevaarlijk zijn en daarom hadden zij beschutting gezocht onder het zware geboomte van een der uitloopers van het oerwoud. Martin Sondes droeg de leiding van het gezelschap aan Bevis over en begaf zich met Paul Glen naar het stille, eenzame en zeer onregelmatig gebouwde plaatsje.

Hij en Paul waren gekleed als „aviadors”, de rondtrekkende kooplieden in Portugeesch-Amerika, die trekken van stad tot stad om hun waren aan den man te brengen. Eenige lastdieren, beladen met een sorteering goederen, die Martin reeds in Fogasta had gekocht, namen zij mee. Zij beschikten eveneens over een flinke som geld, doch niet te veel. Martin was voorbereid op de noodzaak pogingen tot omkopen te moeten ondernemen, doch hij was er anderzijds van overtuigd, dat, met Cipriano en zijn helpers op hun hielen, snel en gedurfd handelen eigenlijk hun eenige kans op succes was. Omkooprij zou veel tijd kosten, want in dit land, waar men geen haast heeft, zouden de onderhandelingen over het bedrag, dat zou moeten worden gestort, uren en uren in beslag nemen. En zij moesten juist den grootst mogelijken spoed betrachten.

De keuze van een metgezel had moeilijkheden opgeleverd. Het zou beter zijn geweest, indien hij Bevis Probyn had mee kunnen nemen, omdat deze de taal sprak, doch dat zou tevens hebben betekend, dat het kamp achterbleef onder de hoede van Paul, hetgeen in verband met zijn roekeloze onervarenheid gevaar had kunnen opleveren. Het zou Martin eveneens van een helper hebben beroofd, wiens kracht en moed op oogenblikken, dat het noodig kon zijn, van groot nut zouden blijken. Zij hadden de zaak zoo opgelost, dat Paul zou doen alsof hij stom was, om op die wijze zijn onbekendheid met de taal te verbloemen.

Onherkenbaar vermomd reden Martin en Paul over uitgestrekte grasvelden naar Senzala. De kleine stad was een vooruitgeschoven post geweest in de dagen van Portugeesche overheersching en had steeds militaire bezetting gehad om de groote kudden vee te beschermen tegen aanvallen van

Indianenstammen. Nu hadden de groote veehouders hun bedrijf hoofdzakelijk naar Argentinië overgebracht en lagen de landerijen eenzaam en verlaten. Senzala was nu een dood plaatsje, veel te groot voor zijn bevolking, hoewel de regeering er nog eenige belangrijkheid aan had gegeven door het te gebruiken als verbanningsoord voor politieke misdadigers — hetgeen in deze streken een voordeelige zijde bood, omdat door omkooprij belangrijke sommen geld konden worden verkregen.

Reeds op een halve mijl afstand van de stad ontmoetten zij de teekenen van de „industrie”, die in de plaats was gevestigd. Op een van de weinige overgebleven boerderijen zagen zij een aantal veroordeelden, die in de onmogelijkste houdingen bezig waren met het repareeren van zadels en andere voorwerpen. Het was een zeer gemengde troep, doch er heerschte nu niet direct een sfeer van neerslachtigheid. Het was hun schijnbaar vergund bij het uitoefenen van hun arbeid een zeer gemakkelijke houding aan te nemen, waardoor de indruk werd gewekt, alsof er sprake was van een rustperiode. De kleeding, die zij droegen, ging elke beschrijving te boven en kon in de meeste gevallen niet meer op dien naam bogen. Doch overigens scheen het bestaan hun niet al te zwaar te vallen en zij rookten, spraken, lachten en zongen. Waarschijnlijk werd hun vroolijkheid hoofdzakelijk veroorzaakt door het feit, dat zij zich niet in de minder aangename verblijfplaatsen bevonden, die de gevangenis hun bood. Het werd hun niet moeilijk gemaakt. De wacht had haar taak eveneens zoo gemakkelijk mogelijk opgenomen en liet de mannen rustig hun gang gaan, mits zij geen pogingen tot ontvluchting ondernamen.

De wacht was slechts hierdoor van de gevangenen te onderscheiden, dat hun kleeding, die dikwijls ook niet veel meer dan lompen was, nog duidelijk herinnerde aan de militaire uniform; bovendien waren zij uitgerust met leeren gordel, patroontasch, geweer en bajonet. Gaven de gevangenen zich nog een houding, dat zij iets uitvoerden, hun bewakers toonden daarentegen de meest openlijke en volmaakte luiheid en ledigheid.

Opvallend was het, dat hun aantal vrij groot was en bestond uit infanterie en cavalerie. De ruiters zaten naast, of hingen op hun paarden in een toe-

stand, die den indruk gaf, alsof zij aan de grootste vermoeienis ten prooi waren. Het bewaken van gevangenen was dan ook een van de verontschuldigingen, die de president van Fogasta kon aanvoeren voor het groote leger, dat hij onderhield; in waarheid moest het dienen om hemzelf zooveel mogelijk te beschermen tegen pogingen om aan zijn bestuur een einde te maken.

Zij zagen er zeer tam uit, al die militairen, en hun houding behoefde niet de minste aanleiding te geven tot vrees. Doch indien een van degenen, waarover zij waken moesten, slechts een nietige reden verschaft om een gewerschot te lossen of tot achtervolging over te gaan, zij zouden plotseling in wilden zijn omgeslagen. De infanterie zou haar geweren afvuren en met de grootst mogelijke onversaagdheid haar bajonetten gebruiken. De cavalerie zou haar paarden aansporen, de lasso werpen en in vollen ren eventuele vluchtelingen onder den voet rijden of wel zonder pardon afmaken met de lange lansen. Deze plotseling te verwachten uitbarstingen waren den gevangenen maar al te goed bekend, en daarom kon de wacht zich veroorloven lui te liggen en te rooken, zonder eenige ongerustheid te koesteren, dat een van de gevangenen een poging tot ontvluchting zou ondernemen.

Even onverschillig en lui in zijn houding als een echte Dago wendde Sondes zich tot de eerste groep van de wacht, die zij waren genaderd. Hij legde uit, dat Paul met stomheid was geslagen en bovendien lichtelijk zwakzinnig was en na verschillende van de meegevoerde waren te hebben uitgestald en aangeprezen, vroeg hij verlof om sigaretten te mogen uitdeelen aan de onfortuinlijken, die door de wet van Fogasta waren getroffen. Dit is iets, dat gewoonlijk door eenieder wordt gedaan.

Met ruime hand deelde hij sigaretten uit onder de gevangenen, terwijl ondertusschen zijn scherpe blik rondwaalde. Hij hoopte, dat het geluk met hen mocht zijn en dat hij Jennifer's halfbroer nu reeds zou ontdekken.

In plaats hiervan ontdekte hij wel een ouden Chinees en hij meende dit te kunnen uitbuiten. Toen hij er zijn verwondering over uitdrukte, dat zich onder de gevangenen een Chinees bevond, merkte de sergeant van de wacht met trots in zijn stem op:

„Dat is nog niets. Wij hebben er zelfs een Engelschman bij.”

Sondes wilde het niet gelooven. Met kloppend hart protesteerde hij tegen deze mogelijkheid.

„Dat kan niet,” wierp hij tegen. „Jullie kunt geen Engelschman er bij hebben, in elk geval geen echten. Die kerel wendt natuurlijk voor, dat hij Engelschman is.”

„Het is toch waar,” zei de sergeant met verhoogden trots. „Hij komt uit Londen.”

„Ik zou wel eens met hem willen praten,” zei Martin nog ongelooft. „Ik zal het spoedig genoeg kunnen merken, want ik heb Engeland dikwijls bezocht en spreek de taal.”

Op deze wijze vonden zij Ralph Felton.

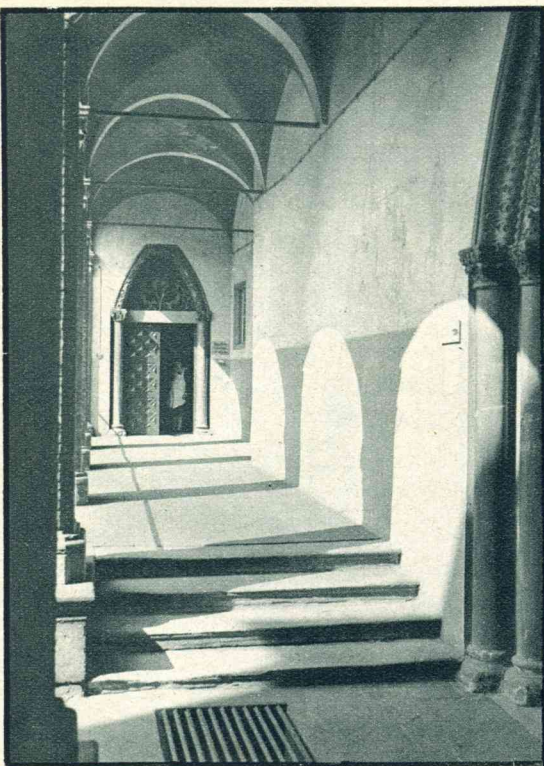
De sergeant voerde Sondes naar een gedeelte van de tot dagverblijf omgebouwde boerderij, waar een volbloed Indiaan en een mager, waggelend wrak van een mensch aan den arbeid waren. (Wordt voortgezet)

RIJNREIS. — Rheinstein bij Bacharach is een der meest bezochte Rijnburgen.

REISVEREENIGING „GROOT-ROTTERDAM”

Kantoor: Stationsweg 24, Rotterdam, Telefoon 50540.

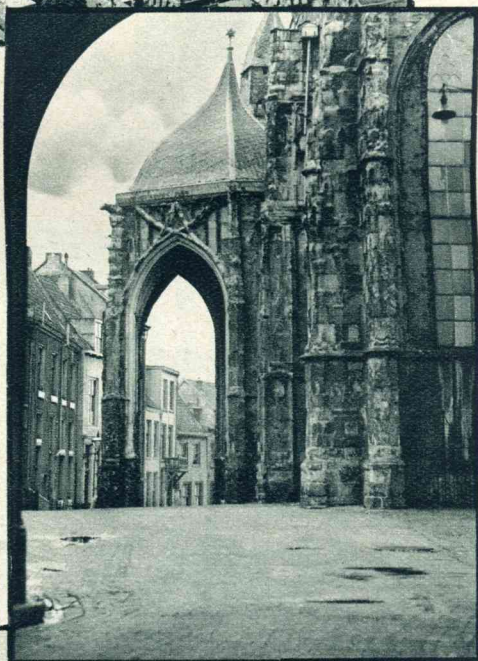

Op den Schlosshof te Kleef.

Nijmegen en de Waal uit de lucht gezien.

Hoekje aan de prachtige, oude St. Stevenskerk te Nijmegen.

Ten afscheid
aan den Zomer

EENDAAGSCHE FEESTREIS NAAR NIJMEGEN EN KLEEF

Wie thans een prachttocht per autocar wil maken, ga met ons mede op Zondag 11 September, naar Nijmegen en Kleef.

Onze luxe autocars vertrekken des morgens op 11 September:

Uit Rotterdam, Parkeerterrein Coolsingel te 6½ uur

De reis gaat eerst tot Utrecht. Vandaar wordt vertrokken via De Bilt, Zeist, Doorn, Grebbe naar Arnhem. Hier wordt een half uur gepauseerd bij het nieuwe Rijn-paviljoen, waar deelnemers in de gelegenheid worden gesteld, een verfrissing te gebruiken (voor eigen rekening). Daarna korte bezichtiging van de voornaamste punten van Arnhem, per autocar, waarna voortzetting van den tocht via Elst, Nijmegen, naar Kleef. Aankomst aldaar te ongeveer 12 uur.

**BIJ AANKOMST TE KLEEF ZAL EEN GROOTE
VERRASSING HET GEZELSCHAP WACHTEN.**

Men zal namelijk feestelijk worden ingehaald door het Kleefsche Muziekkorps. Daarna feestelijke ontvangst der deelnemers door het Gemeentebestuur en verwelcoming der gasten door een der leden van het Gemeentebestuur. Na afloop der officiële ontvangst FEEST-LUNCH in Hotel Bollinger te Kleef. Na afloop daarvan gemeenschappelijke bezichtiging der stad Kleef per autocar. De rondleiding door Kleef geschiedt door een vertegenwoordiger van het Gemeentebestuur. De stad zal in feesttooi zijn en de Hollandsche gasten zullen op waardige wijze worden ontvangen. Om 3½ uur gemeenschappelijk vertrek uit Kleef via Montferland, Emmerik, Arnhem, Ede, Renswoude. Te Renswoude zal een kort oponthoud plaats vinden in den grooten tuin van het Café-Restaurant Renswoude (voor eigen rekening). Daarna terug naar Rotterdam via Utrecht.

Gezicht van Kleef op het Kirmesdal.

Prijs per persoon, inclusief feestlunch, bezichtigingen, rondleiding enz. enz. slechts vijf gulden negentig cent

In verband met de te wachten groote deelname is spoedige aanmelding met storting van de reissom gewenscht. Aanmelding en storting aan ons bureau of bij de N.V. Europa Express, Reis- en Passagebureau te Haarlem.

f 5,90

Water en Wolken (Bij Puttershoek)

„GROOT-ROTTERDAM”
GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR
ZUID-HOLLAND EN ZEELAND.

Red. en Adm.: Stationsweg 24. Tel. 50540. Abonnementsprijs: p. week 12½ ct., p. kwartaal f 1.62⁵, p. p. f 1.75.
Voor Ned.-Indië f 7.00 p. jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers
15 cent. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeeling: Keerweerlaan 21—25. R'dam, Telef. 12004.
of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk. i f 30.- tot f 5000.-)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.